

POOGNA KRATT

August 2011

SELLES NUMBRIS:

**Mathilde
Ohanko Konsumi
Friizu
kaidiZOOM
Pyr
Keelekoobastaja**

Poogna Kratt

Toimkond

Peatoimetaja:
KamskiV

Toimetajad:
Katariina
Rattus
Tolmukas
Saladin

Kujundaja ja koostaja:
Aurum Tilia

Kontakt:
Kratt@poogen.ee

Sisukord:

lk5: Eessõnamine

lk6: Võta mu silmad ja vaata!
Mathilde

**lk17: Ohanko Konsumi, lahke
poiss**

lk24: Skalpelli all on Friizu

**lk32: Mana ja müstika—
kaidiZOOM**

lk43: Pyr, ebaharilik tõukass

**lk49: Kaif, mis koobastatud
keelde**

**lk57: Hetki Poognaga käidud
radadelt (reisikiri Evelinilt)**

August 2011

EESSÕNAMINE

Ja mis elu elab Kratt
südamaa suvel?

Taipad,
kui tahad,
ise küll:

heinakaarel, väikesaarel,
rännus, liivas, lennutiivas,
lõkkeöödes, Saare ö-des,
tuules näkku, rajas häkku,
ohakas ja lepatriinus
kollerdavad Krati tiirud;
vikerkaar ja äiksetuli -
suves Kratil kraps on uni...
Mõnel ilusal päeval Kratt ei tea,
mis ta teeb. Teisel aga tõmbab ta ühe terava sule
kolmat-korda-kireva
kirevast
kukesabast
ning hiilib Poognat torkima.

Ära usu, et ta Sinuni ei ulata!
Ära arva, et ta Sind ei märka!

Kratt teab ja toimetab nii mõndagi,
ka siis, kui kuldmune
kukub
kasinasti.

Kui ise Kratile südant või sõnu
puistata tahad,
siis komissarid on kohal ja kõrval ja alati kodus!

Peatoimetaja

Võta mu silmad ja vaata! Mathilde

„Ükskõik, kuhu sa ka vaatad, mu armas muinasjutusõber, näed sa enda ümber imelisi värve. Kevad kaeb sinilill-siniste silmadega määratud ilma peaaegu olematu ja väsinud lume alt. Mets ei suudagi otsustada, missugusele rohelisele toonile ta aasta jooksul truuks jääb, kevadest kevadeni võtab ta ühe rüü teise järel oma värvikapist välja...

Sama lugu on merega. Oskad sa öelda, mis värvi ta on? Kui ütled: liblikas, lepatriinu, päike, kuningakroon, taevas, muld, viljapõid, konn, kodumaja, eesti lipp, vikerkaar – tuleb kohe silme ette mõni värv. Niisamuti tead sa, et armastavat südant kujutatakse punasena, ja küllap oled kuulnud ütlust: viha tõttu lööb silme ees mustaks! Kindlasti on juhtunud sul joonistus-tunnis nii, et kollase ja sinise värvilaigu kokku puutudes tekib valel kohal hoopis roheline!

Oot-oot, aga indigolastest, neist, kes on tähe pealt tulnud, oled ju kuulnud? Ja kas sinise, kollase, valge, punase õievärviga lilled mõtlevad samasuguseid mõtteid siin päikese all? Et lilled elusolendid on, selles sa ju ei kahtle?”

”Eks ole sa kindlasti mõelnud, mis silmapiiri taga küll on, kus taevas ja maa teineteisega kohtuvad. Ja küllap oled lugenud inglise muinasjuttu “Oavars”, kus Jack taevasse ronis, ning samuti ka eesti üleannetutest rätsepa-lastest, kes Taevaisa madalasse taevavõlvi näpuga auke torkisid. Pilvedki, mille peal mõnes jutus öeldakse Taevaisa istuvat, saavad oma suu-

res ringkäigus alguse maistest jõgedest-järvedest ning peidavad endas talviseid külmi ja kauneid lumehelbeid või suvel jahutavat vihma. Aga kus sünnib tuul, mis pilvi koos lumehelveste või vihmapiiskadega laiali pillutab?

Kui sa nüüd vähegi mõtlema jääd, leiad kindlasti seoseid – muinasjutt jõuab ju rääkijani ja kuulajani imelisi teid pidi...”

(Katkendid Viirvalli jutukogumike eessõnadest 2008 ja 2011)

Mida arvavad teised autorid MATHILDEST?

*juba ta põleb
Su sees
vees hellitleb
kauneimast mõttest
käest võttes
ja tirides
õösse
luulemaale
(ynry)*

*Sina oled kui linnupoeg, varju,
kui rabeled, murda võid tiivad...
Usu ja looda... sa harju,
su sõna - see tuleb ja riivab.
(Ulakas Tähesõdalane)*

*Tema luuletused on armsad, mahedad ja soojad nagu sumedad suveõhtud augustis.
(Pilvi E)*

*Oma esimese autasu kirjutamise eest sain sinult, aastal 2005.
Märkimist väärt fakt.
Mulle on alati meeldinud tõsiasi, kuidas suudad inimesi end kuulama panna. Kas päris elus või Poognas.
Aitäh!
(Aleksandra Tšoba)*

*Imeline muinasjutuvestja!!!
(Rattus)*

Kui ma mõned aastad tagasi Poognasse tulin, avastasin paari nädalaga enda jaoks esimesed lemmikud, keda lugeda, ja kelle sõnade vahelt oli tegu, et minema saada, kui argipäev seda just nõudis. Nii kohtusin MATHILDEGA teda tundmata, salaja vajutades nuppu "lemmik", et antud leheküljele tagasi tulles seda autorit kiiremini leida ja end ta muinasjuttudesse smuugeldada.

Kas te usute või ei usu, aga sisenedes tema tupp (ankeedile), valdas mind tunne, nagu oleksin ühtäkki peategelane filmis "Mathilde"! Mäletate ju seda väikest tüdrukut, kes omapead kindlal sammul raamatukogusse marssis, hing teadmishimu täis ja silmis teistmoodi vaade, sest ta oligi väga teistmoodi. Teiste jaoks. Ja maailma jaoks, millel ei olnud silmi...

Täna oleme Mathildega tuttavad juba ammu, sest inimesed kutsuvad vaistlikult üksteist ligi nagu magnet, - intuiitiivne teekond sinna, kuhu oled ennast ikka ja järjepanu mõelnud. Nõnda olin mõelnud end selle autori muinasjuttude maailma, et näha... tema silmadega.

Oled meil Poognas tuntud kui muinasjutihaldjas. Kuidas Sinust on üldse elu jooksul välja kasvanud selline imeline olend?

Muinasjutt on üks mu suur armastus küll. Lasteaiaõpetaja kohta võiks eeldada, et ameti pärast, aga muinasjutt on palju rohkem, kui jutuvestmine laste lõunaseks uinutamiseks. Muinasjutt kannab seda paremini, mida rikkam on jututaja sõnavara, kuidas too oskab oma mõtteid väljendada, mõistab, jälgib ja kuulab nii ennast kui teisi. See on endalegi väga lummas protsess ja tõepoolest kasvatab tiivad ning viib - kasvõi mõnekuümneks minutiks, tunniks või paariks - siit ära ja lubab imet uskuda. Mul on õnn olnud kuulata imelisi muinasjuttuvestjaid, ka tõlkija vahendusel prantsuse, ungari, läti ja rootsi keelest, ja olen märganud siis äkki, et hingamine on seiskunud. Nii põnev, nii ilus, nii kujutlusi pakkuv, nii ühishingamise energiat täis, nii unustusse viiv! Sõnadega saab vigastada ja mää-

rida, aga ka toetada, juhtida ja kaasa viia. Intonatsioon, paus, pilgud, - ja paljud muud kõne komponendid on tugevad mõjuvahendid ja rikastavad jutuvestmist. Jutuhaldjani jõudmiseks on minul veel pikk tee...

Kas olid lapsena rohkem muinasjuttude lugeja või kujutlesid end rolli sisse ja elasid maailmas, kuhu mõni teine astuda ei oleks julgenud?

Mäletan ennast muinasjutte lugemas - põlvili voodi ees, raamat keset voodit ja pea käte vahel. Eks see oli üks väike põgenemine argipäevast, olin ju suure pere kaapekakk ja palju hääd sellest ajast meenutada pole. Kujutluspildid loetust tõusevad praegugi veel silme ette.

Kui vanalt Sa hakkasid ise kirjutama?

Ikka juba algkoolis või siis ehk aastake varem, sest mu esimesed luuletusekesed on igatahes õe käega üles kirjutatud. Armsalt lihtsad. Õpetaja tahtis neid algkoolis ka Sädemesse saata, aga mina olin hirmhäbelik ja ei tihanud oma mõtteid suurele ilmale näidata.

Kus sa ennast rohkem kodus tunned, kas luuleridades või muinaslugudes?

Eks ole ka luuletus üks LUGU. Niisama ülejala ei saa ma seda kirja panna, ikka peab olema mõte sees ja kasvõi ainult endale elamust pakkuv, ei ma ilma tugeva mõjutuseta kirida saagi. Tõsi küll – minu luuletused ei paku alati õnnelikku lõpu nagu muinasjuttudes on. Aga nad on mõlemad mul ka füüsiliselt lähedal, pruugib mul vaid õhtuti kätt üle pea tõsta ja saangi kätte kas lemmikluulekogu või -muinasjuturaamatu.

Mida soovisid haldjatelt väikesena? Mida soovid nüüd?

Üks minu lemmik-alaliike muinasjuttudest on imemuinasjutud. Ju ma imet lapsena soovisin, Aladini imelampi või kuningatüt-re imelikku peeglit või seitsmepenkoormasaapaid või... Nüüd? Ehk ka neid saapaid, et saada vahel kusagile ära. Aga ära saab ka lugedes, kuulates, jututades, kirjutades.

Kui saaksid ühe päeva oma elust olla tegelane mõnest muinasjutust või romaanist, kelle Sa valiksid? Miks?

Imelik on see, et kui kirjeldatakse tähtkujude järgi inimese olemust, ei käi see nagu minu kohta. Olen ikka täitsa Jäär küll, aga ilmselt mitte niipalju Jäär. Aga muinasjutust? Nojah, üks nii mõnigi muigab, aga ma tahaksin kordki olla haldjastrietiema. Miks? Et aidata, olla kõrval mõnel kallil, kes hädas. Et saada tulla sealt, kus on see ÄRA. Et suuta näha.

Mis Sind inspireerib tegema just seda, mida Sa teed?

Eks ilm ise. Uudishimu, et mis siis saab ja kuidas saab ja kas ja miks saab. Argipäevaski peab olema võimalus vaadelda ja otsida ja leida. Anda ja saada. Enamasti, - eriti kui uskuda, et võib jõuda oma tegemiste läbi sinna, millest palja silmaga läbi ei näe. Ilus ja valus elu.

Kas kirjutamine mõjutab Sind või Sinu elu?

Kirjutamine käib minu peal küll lainetena. Praegusel ajaperioodil - ehk suures suves - olen tühi. Õigemini on hulk reakesi ja mõtteid, mis lõpetamata on jäänud. Ju pole emotsioon olnud nii vägev, või siis on usk imedesse hetkel olnud väeti - hingel pole olnud liiga valus või liiga hää. Aga ilma ka ei saa, paber ja pliiats peavad olema voodi kõrval kapil. Kõige südamelähedasemad kirimised sünnivad poolunes, siis on küll tege, et read paberile saaksid.

Kas oled avaldanud teoseid? Kui, siis milliseid?

Ei ole mul oma raamatut ja ei tea, kas neid tulebki. Hiljuti panin oma lasteluuletused kokku, pakkusin ühte ja teise kohta, aga ju pole minust asjaajajat. See kogumik on natuke nagu olemas küll, aga tööll kasutamiseks. Ilmunud on mu luulet Viljandi luuleklubi iga-aastases kogumikus "Valguseoks", seal enamasti riimluulet, mõni sonett ja nüüd ka mõned vabavärsid. Paaril aastal kunagi ka I. Luhaääre kevadises kogumikus. Eks lasteluuletused ja -laulud ole laste keskel sündinudki, vahel vajadusest, vahel niisama südame rõõmsast helinast. „Tähekeses“ ilmus sel suvel kaks minu lasteluuletust – „Ära

sutsa” ja “Õunaisu”. Olen aeg-ajalt kirjutanud oma valla lehes “Kuukiri”, vahel “Sakalas”, mõnikord harva ka „Õpetajate Lehes“ ja netiajakirjas “Lasteaed”. Nüüd kirjutan ka Poogna seinalale...

Millega tegeled hobikorras? Kuidas jagad end töö, kodu ja huvide vahel?

Eks kõige suurem hobi ole jututamine. Kui sattusin Muinasjutukooli inimestega kokku, mõtlesin, et miks kõik hääd asjad toimuvad Tallinnas, midagi niisama ilusat võiks ka Mulgimaal olla. Nii sündis Viljandis muinasjutuklubi “Jutuveski” ja meie siinsed õdusad jutuõhtud.

Olen ka joogaosku - päev algab päikesetervituse ja viie tiibetlasega. Eriti aktiivne sportija ma enam ei ole, ent vahel siiski saab kepikõndi ja rattasõitu hääs seltskonnas ette võetud, näiteks ümber Viljandi järve.

Meie maja rahvamuusikust lauluõpetaja Aime Reier on pannud mind ja teisi töökaaslasi kannelt sõrmitsema, mis on eriti vahva! Servapidi olen seotud üldse kohalike lasteüritustega, on need siis suunatud suurematele või siis päris tilludele. Meeldib näitemäng.

Nii et täitsa harilikud asjad, ei midagi erilist.

Tean, et töötad lastega ja oled pool oma elu veetnud just nende keskel. Usun, et rändad väikeste sõpradega tihti oma kirjanduslike ridade vahel ringi. Kui pikad on teie unelmate reisid, ja millega lõpevad su muinaslood koos kaaslastega?

Kirjaread on praegu sõna otseses mõttes akvarellidena mu lasteaia seinte peal, selline väike luulepildiline näitus. Aga pigem ikka võtan lapsed kaasa rännakule muinasjutumaale. Üks mu rühma kratt, kellega ma tõsiselt hädas olin, küsis alati pärast jutuvestmist, mida hiirvaikselt kuulas: “Kas see päriselt ka nii oli?” - Ikka oli, kuis siis muidu. Ja mulle tundub, et kuigi ta sedasi enam ammu ei küsi, usub noormees muinasjutte siiani. Nimelt sai sel kevadel valmis 11. Viirvalli kogumik, kuhu ma kõidan meie valla laste omaloominguliste muinasjuttude võistluse paremiku. Viirvall on Viiratsi valla kahe kooli, Viiratsi Algkooli ja Kalmetu Põhikooli, õpilaste muinasjuttude kogu-

mik. See sai alguse koos esimese muinasjutulaagriga 2000. aastal. Palusin lastel samal teemal oma jutuke kirjutada, mis teema laagrilgi oli. Nii on laagriteemaks olnud „Haldjarahvas“ ja ka lapsed kirjutasid haldjatest, on olnud teema „Värvid“, kus lapsed kirjutasid värvidest. Kui oli teema „Lillerahvas“, kirjutasid lapsed lilledest ja lillehaldjatest jne. Sel aastal kirjutasid lapsed Taevast ja maast. Muidugi on õpilaste juttudes olnud peategelasteks enamasti lapsed.

Viiratsi koolilapsed on enamasti minu lasteaiast läinud, seega palju muinasjutte ka minult kaasa viinud. Olen ikka soovinud, et muinasjutuhuvi neil alles oleks ja püsiks. Nõnda on juhtunud näiteks mu tollesama väänikuga, kes lõpetas sel kevadel 5. klassi ja kirjutab nüüd ise imelisi jutte. Nii et reisi pikkus sõltub sellest, kui palju sa imedesse usud ja mis värvides sa kõike näed...

Oled korraldanud laagreid, enamus neist on seotud kirjandusliku valdkonnaga. Mida see Sulle annab? mida lastele, mida täiskasvanuile?

Muinasjutulaagreid korraldasin õpetajatele üheksa aastat, siis enam ei jõudnud ega saanud, sest mu kõige kallim inimene igatses veelgi pikemale reisile minna kui muinasjutt seda on. Aga üheksa on täiesti muinasjutuline ja väeline number. Laagrisse kutsusin algul omakandi rahvast, aasta-aastalt läks see aga laiemale, kuidagi päris üle-eestiliseks, tekkis väga mõnus sõpruskond, kel oli üks ja sama usk - muinasjutud. Nii mõnelegi olid need laagripäevad esimeseks ja arglikuks kohutumiseks muinasjuttudega, aga järgmisel aastal oldi taas kohal. Võtsin aluseks ühe teema või ühe kindla muinasjutu, millega seonduvalt kaasnes ka muu tegevus laagris. Tõsi küll, üks teema on jäänud käsitlemata - loitsud. Tundus, et hardast uudishimust loitsimise vastu on vastutus tagajärgede vastu suurem, kui arvata võib, ja siiani on loits veel vaid mu mõtetes ning M. Kõiva raamatus mu tagatoa riulil. Mitmel aastal oli Viirvalli autorite autasustamine üheks laagri osaks, mängisime neile valitud muinasjutu alusel lavastatud muinasjutumängu vastvalminud nukkudega. Laagrite ellukutumine oli suur ettevõtmine ja kui ma oleksin natukenegi aimanud, mis mind selle organiseerimisega ees ootab, siis ei teagi, kas oleksin sõandanud asja kallale asuda. Abiks oli mul võtta lihtsalt

isiline tarmukus ja üha suurenev huvi, millele toetuda. Pika-peale kogunesid oskused ja teadmised, süvenes ka enda jututamise oskus. Aga mul oli ka suur tugi teiste abiliste näol: tõeline muinasjutuhaldjas Piret Päär, kes asutas Eestis Muinasjutukooli ja kes nüüd jututajate ning ka selle rahvusvahelise ettevõtmise eesotsas on. Kes aga iganes kuuleb, et Piret on kuskile rääkima kutsutud, minge jooksuga kuulama ja te ei taha enam, et ta jutt lõpeks! Muinasjutulaagrid kestavad aga edasi. Andsin järje üle Märjamaa "Pööripäeva klubile" ja sel aastal saame siis augustis üheteistkümnendat korda kokku. Tõeliselt hingekosutatavad päevad on need ja tõeliselt vahva rahvas! Ma kohe väga ootan taaskohtumist!

Kas sinu muinaslugudest on välja kasvanud mõni lapsuke, kes suurena hoiab elusana kõike seda, mida me väikestena ehedalt ette kujutame ja kus mõnikord ka oma suures ja täiskasvanulikus maailmas viibime?

Ega lapsemeelne usk suurena pole paha asi! Olen näinud neid üha suurenevaid äratundvaid silmi kuulajate hulgas küll, kes ilmselt ammu-ammu viimati muinasjuttu kuulanud olid. See jääb südamesse. Oma kõige kratimast poisist juba rääkisin, aga kõik poognalised on kindlasti lugenud Aleksandra Tšobat, kellest tillukesena minu lasteaialaps sai ja kes 6. klassi õpilasena "Viirvalli" kirjutas jutu "Roheliste silmadega tüdrukust". Ei ole küll küsinud, kas tal on ka mõni mu jutustatud muinasjutt meeles, aga ma olen ilmatu uhke ta üle! Vat on ikka andekas neiu küll! Usun, et me veel kuuleme temast palju ja kaua...

Kus kohast üldse saavad alguse muinasjutud? Mida arvad inimestest, kes siiralt usuvad, et ühel päeval... oli kord... kunagi väga-väga ammu... seitsme mäe ja mere taga...

Kust saavad alguse muinasjutud? Muidugi võib siin vastata päris teaduslikult, et enne kirjaoskuse sündi on nad aegade algusest suulise pärimuse teel meieni jõudnud, - ning ehkki see on õige, pole see ju päriselt see! Ikka hingest, ikka sügavalt südamest, ikka sealt, kus on see Ära, ja ikka nendelt, kes nägid ja uskusid, ja oskasid panna uskuma ja nägema ka tei-

si, leides oma sõnadele aina uusi värve ja kõlasid. Arvan nendest inimestest kohe väga palju, sest neil on sinna seitsme maa ja mere taha tahtmist minna ja nad leiavad sealt suure rikkuse, mida jõuavad ka kanda ja lahkelt jagada. Nii mõnigi jutuvestja lõpetab oma loo nõnda: "Ja taevast kukkus alla kolm õuna. Üks jutuvestjale, teine jutu kuulajale. Aga kolmas kellele?" Just nimelt sellele, kes usub, et ühel päeval kunagi väga-väga ammu oli kord seitsme maa ja mere taga või siinsamaski midagi sõnulseletamatut ja räägib sellest edasi järgmisele kuulajale. Võib-olla, et esialgu mäletab edasirääkija ainult seda ehedat elamust või pealkirja või jutu algust, järgmisel korral meenub juba ehk veerand või poolgi. Küllap ka kogu jutt tuleb kord ja mis sellest, et see jutt ehk pole enam täpselt seesama, mida rääkis kuulus jutuvestja, aga – jutt on elus ja alles, ta on teel!

Kirjutad imepäraseid sonette. See on žanr, millega iga teine luuletaja hakkama ei saa. Läbi mille sünnib Sinus see helisev hääl, mis on sonettides?

Esimene sonett "Kevadmahlapuu" sündis päris kohustuslikus korras kord Marie Underi sünniaastapäeva eel. Ma olin päris kindel, et ma sellega hakkama ei saa, nii suur aukartus oli selle hirmilusa värsivormi ees. On praegugi. Ja seetõttu ei sõanda ma - üks mittekeegi - klassikalist sonetivormi rikkuda. Mulle meeldib süliriim sonetis, ehkki jah, olen kasutanud ka muid vorme. Võib-olla on see üks minu kiiksudest, aga mu meelest nõuab sonett ka ridade vahele midagi, mida valitudki sõnadega öelda ei saa. Helisev hääl? Arm ja valu ilmselt on olnud enamasti need kaks, mis annavad kõige rohkem ainekandmiseks. Lihtsalt niisama ridu või mõtet sonetiks kirja panna ei saa ma kuidagi, see oleks nagu pühaduse teotamine Muide, üsna samamoodi arvan ma haiku kohta, millega ma algul tarmukalt rinda pistsin, nüüd aga ei tihka enam kirjutada, sest ei ole mu mõte nii puhas ja värske kui jaapani kirisiaed.

Sinu luuletusi (ka riime) lugedes jääb mulje, et kirjutad neid enesele teadmata? Natuke müstiline, kas pole? Kas oled niisugust usku, et keegi nähtamatu dikteerib Su kukla taga ja luule sünnib iseenesest ja märkamatu? Või oled seda usku, et silpide ülelugemisel peab näpud appi

võtma? Milline on sinu tehnika kirjutamisel, mida kasutad ja valdad?

Oo jaa, Keegi on ju nähtamatu! Kas saab selles kahelda? See on see minu ÄRA. Vahel ta pistab mulle mõttekese pähe küll ja juhib mu kätt, aga vahel jätab täiesti ootamatult üksi ja ütleb: "Mõttele ise!" Siis vaevab see mõte mind küll kaua ja aina otsin seda ainsamat sõna, mis puudu on, tunde ja päevi. Minu jaoks on sõnal tõesti suur vägi ja jõud ja tähendus, nii et suvalisse kohta ja järjekorda ma teda luuletusse panna ei saa. Need luuletused, mis nõnda sünnivad, ei vaja silpide lugemist, mingi ainuliselt sellele hetkele kuuluv rütm tiksus peas. Aga olen ka silpe lugenud ja värsimõõduga hätta jäänud, sodinud ja kustutanud, vahel lootusetuna näiva salmikese kõrvale pannud ja unustanud, - et kunagi leida. Usun, et ma pole ainuke selline. Ja vanamoodsalt kirin ikka paberile enne, siis alles arvutisse. Poognas avastasin enda jaoks vabavärsi. Aulsalt öeldes ei saanud ma sellest enne aru, nagu proosaluulestki. Nüüd pean tunnistama, et väga mõnusad vormid on. Seda viimast pean küll veel palju uurima ja katsetama.

Mida ootad tulevikult? Poogen Sinu jaoks pikemas perspektiivis, ka meie ajakiri...

Mida ootan? No pikemaks ma vaevalt kasvan! Aga et olla olemas. Veel. Ise. Ja Poogen peab ka olemas olema! Siit saavad tuge oma tee alguses ikka väga paljud ja julgust jätkamiseks teist niisama palju. Poogna Kratt on üks väeline ettevõtmine, soovin tegijaile jätkuvat tegusat toimetamist! Ja imestan ikka, et mina siia äkitse sattusin.

Kas ja kuivõrd Poogen Sind ajas ja elus mõjutab?

Poogen on justkui üks tuba me kõikide elamises, kus ühise silmavaatega sõbrad-tuttavad rahulikult oma tahtmist mööda tulla ja sealt minna võivad, küsimata selleks luba. Tänapäeval väga Anli Eha selle toa ukse taha juhatamast! Ja kena on, et kõigile jätkub seal ruumi, mis sest, et mõnda ei tunnegi veel, mõnda ootan väga, mõni valmistab toreda üllatuse, mõnda imetlen kaugel, julgemata lähenedagi ja vahel teeb mõni hoopis hinge täis. Ehkki ma foorumis harva sõna võtan ja arvustan ka

rohkem elamust väljendades, on Poogen mulle ometi häid tuttavaid ja lemmikuid kinkinud. Ja lausa sõpru! Oi, ma olen selle üle õnnelik! Mul on kahju, et olen jõudnud vaid mõnele üritustele, ning et vahel ei jõua pakutavasse süveneda, kui hall argipäev kukil on ja ajas tekib auguke. Ometi peab aga jälle minema sinna "tuppa" istuma ja suuril silmil vaatama ja kuulama. Ja nägema. Poogen koos kõigi autoritega on suu- resti olnud ka mu õpetaja. Mõjub ja mõjutab küll.

Kallista süda mul kildueks

armasta ruttu mind aeglaselt
elul on hetki vaid viivuks
pilguks nii möödun ma vaevadest
ilma et kannaksin tiibu

kallista süda mul kildudeks
homset ehk pole ses ilmas
hellita välja mind hirmudest
sinna kus olla on kindlam

armasta õrnalt mind aeglaselt
linnuna lendan siis viivuks
süda ei hooligi vaevadest
tema ei vajagi tiibu
(24.07.2007)

Vaid nägija silm

Mõned pilved ei sõuagi mööda,
ikka tulevad jumal teab kust
Oskad sina vaid, kullake, öelda,
miks ei sule sa nende ees ust.

Sellel uktsel sest polegi raami
ja aknaks vaid nägija silm.
Aga vaata, ma joonistan maani
kiiri päikselt, et valgeks saaks ilm.

Minu süda on kollane pliiats,
pilve tagant tast joonistub sild,
mida mööda usk mure võib viia,

kuni kadunud viimnegi kild.
Las siis päike neist teritab nooli,
nõnda kaua, kui pliiatsis sütt.
Kui sa enam ei jõua, ei hooli,
saab päikesest tulistav kütt.
(23.10.2008)

Üht ainumat

Alt madala, tumeda taeva,
alt pilvede, vihmade, vaeva,
aeg silmitu, kehatu, valus,
ei küsi, ei käsi, ei palu.

Ent ometi, ometi tajud,
pihk kutsudes viipab ja vajub.
Küll tahaksin, hoiaksin pelus,
üht südant, üht mõtet, üht elu.

Üht häälekest, tuttavat, armast,
üht mälestust, ainumat harrast.
Sest igatsus, nägemus, värin,
on alles, on hinges. Ja pärib.
(22.10.2010)

Mure metsa

Ei ma saadagi muret metsa,
saadan üsna ta lagedale.
Metsas jääb tema puutumata,
kättesaamatuks päikesele.

Sulab lagedal lume sees ära ta,
kaob järgmise talveni.
Ja kui tahab, ei keela ma
kadund olla tal kauemgi.
(long long taim õgõu...)

Kevadmahlapuu

Taas ärkab koidik laululinnunokas
ja tõttab hellitama ilmamaad.
Kuis enam paigal püsida ma saan,
mil taevakaari tõstab päevakotkas.

Ja nõnda tõttan kevadele vastu,
mul eksi uitab inimetsas hing.
On jalge all ei tea kui mitmes ring,
kui teel ma äkki sinu poole astun.

Seal omi silmi uskumata leian,
et oled minu kevadmahlapuu
ning välgust rabatuna lihtsalt seisan.

Päev alles noor, kuid mina janus siiski.
Nõu muud mul pole ühes, ainult suu.

Sa selle täidad armuga ja triiki.

(Tolmukas)

Ohanko Kosumi, lahke poiss

Teadupärast inimesed ei taha lugeda vaid ilusaid oode, ikka vahelduseks ka kurje ja kritiseerivaid hinnanguid. Mina ei saa seda kahjuks eriti pakkuda, sest ma ei viitsi raisata aega halbadele asjadele, kust ma ise midagi ei saa. Autor, kelle seekord oma lõbu pärast välja valisin, on Ohanko Kosumi.

Ma pole varem vaadanud nii suure mõnuga kellegi arengut (mu enda laps välja arvatud), kui nüüd. See toimub laivis, meie silme all. Ma näen, kuidas paraneb eneseväljendus, kuidas avaneb vorm, kuidas lisandub sügavust ja mõtteid, kuidas küsimustest ja otsimisest hakkab kasvama midagi suuremat.

Kui päris alguses oleksin kirjeldanud O.K-d armsalt lapsemeelse küsijana, siis nüüd, aja möödudes kirjeldaksin teda juba veidi teisiti. Mitte et küsimised oleksid otsa saanud, oh ei.

Kuid tema sõnade taha on tulnud sisemine laius.

O.K omapäraks minu jaoks on tema kaksipidisuus. Päikesepoisi tants pimedusega. Näib, nagu jääks kirjutamisel kogu süngus lihtsalt paberile kinni, mujalt seda ei paista. Rahutu natuur. Ta mõtleb järele, aga ei jäta tegemata, ta ootab, aga ei raiska aega. Ta on pidevas liikumises, ta muutub paremaks.

Nüüd, kus Trier muutis sõna „melanhoolia“ tähenduse, ei julge ma seda väga lajatada, aga väike eksistentsialistlik melanhoolia käib hea kirjanduse juurde.

Mul pole rohkem sõnu vaja, et O.K-d lähemale tuua; poiss on ta veel, - aga maailma muutmisega on nagu on, vahel polegi palju vaja.

Kas ja kuivõrd Poogen Sind ajas ja elus mõjutab?

Ausalt öeldes on Poogen mind mõjutanud. Kuivõrd palju või vähe, seda on raske öelda. Ise arvan, et minu elu on mõjutanud pigem inimesed, kes Poognas on ja kellega suhtlen.

Poogen tähendab minu jaoks palju. Juba asjaolu, et ma iga päev käin mõned-kümned korrad Poognas, peaks rääkima enda eest. Ei, ma ei ole sõltuvuses.

Sattusin ma sinna täitsa juhuslikult: oli aeg, mil otsisin ennast, väljendusviisi... Poognas konutan juba aastast 2005, mil olin 17-aastane.

Praegu on Poognas olemine mu elu lahutamatu osa, on saanud harjumuseks... Loomulikult ei ole ma sõitlane! E!

Kes oled, kust tuled?

Tere! Mina olen Ohanko Kosumi, aka Villem. Võib ka lihtsalt Vilts.

Tulen ma Lõuna-Eesti metsadest ehk Tartust! Mu aias on palju puid! Kui ei usu, siis tulge ja vaadake ise järele! Sügisel saab õunu, pidi ju õunaasta tulema... Näidata soovin ma ennast riides ja pärisnime võite ka avaldada - Villem Kutti.

Kuidas tuleb luule Sinu juurde?

Luuletanud olen ma juba 6 aastat. Päris pikk aeg, eks? Aga alguses ei olnud ma üldse luuletaja nime vääriline. Luuletan sisemisest vajadusest, kui tuleb inspiratsiooni-hoog. Luuletamise protsess on aja jooksul muutunud, algul kirjutasin vaikuses ja öösi. Nüüd kirjutan muusika saatel ja päeval, kuna olen une tagasi saanud.

Mu luuletused räägivad elust, sündmustest, mida tajun ja olen kogenud. Kellelegi kindlale ei luuleta, - ehkki saan mõtteid ühelt ja teiselt. Luuletus tuleb minu juurde viisakalt, koputab ja küsib, kas võib sisse tulla, ma lahke poisina loomulikult luban. Avaldanud ei ole ma midagi.

Kas Sa liigitad oma luulet ise kuhugi; oled Sa ka mõnda muud žanri katsetanud?

Oma luulet liigitan ma üldiselt proosaluuleks, vahel ka vabavärsiks. Täpsem liigitus oleks ehk olme-, sisetunde- või looduslembeluule. Tegelikult ei ole ma väga liigitusele mõelnud. Teisi žanre olen katsetanud, enim meeldivad näidendid ja stsenaariumid.

Noorena proovisin jutustusi ja novelle, aga ei tulnud välja, ootan elukogemust ja laiemat silmaringi!

On Sul eeskujusid või lemmikuid kirjanduses, luules?

Kirjanduses on palju lemmikuid. Proosakirjanikest meeldivad enim väliseestlane Ain Kalmus ja Poola päritolu juut I.B. Singer. Luules on mu muusa A. Alliksaar (arvatavasti ei ole see väga originaalne, aga ikkagi pean teda Eesti parimaks poeediks, kes kunagi elanud!)

Mida Sa veel teed, siis kui ei luuleta?

Ma ei teegi muud, ma luuletan kakskümmend neli ja seitse. Isegi öösel, unenägudes luuletan. Muidu käin koolis ja tööl. Olen olemas, aitan ajal igavust peletada.

Kust on pärit see kasutajanimi?

Kasutajanimi on pärit *google.com*-st. Kuna oli igav, siis soovisin teada saada, mis on mu indiaani-nimi (whats my native american name) ja siis andiski otsingumootor selle nime. Sain kohe aru, et see olengi Mina.

Mis raamatut Sa sõbral lugeda soovitaksid?

Sõbral soovitaksin ma lugeda Dee Brown "Mata mu süda Wounded Knees" .

Mida Sa kardad?

Kõrgust kardan ja teisi omasuguseid. Kuna ainuke võimalus hirmudest üle saada, on ronida kõrgustes ja suhelda omasugustega, siis seda ma ka teen. Kõik hirmude ületamise eesmärgil.

Millega Sa ise teisi hirmutad?

Tahtlikult ei hirmuta kedagi. Vahel, kui vaja, teen kõva ja kurja häält, aga see mõjub ainult lastele.

Mis teeb Sind eriliseks?

Kas sellele küsimusele ikka peab vastama? Ei oska midagi öelda... ehk siis mu otsekoheusus?

Mis on Su esimene mõte hommikul?

Oot-oot, kas päike ikka paistab?

Kas Sa vaatad kellegi poole alt üles?

Endast pikemate inimestega suheldes vaatan alati üles. Osa-
dele neiudele vaatan ka alt üles, - neile tõeliselt erilistele!

Sina 10 aasta pärast?

Hollywoodi kuulsaim stsenarist ja ehk ka Kuuba president.
Unistusi on palju, täide lähevad vist vähesed. Ehk olen siis
vähemalt pere suutnud luua.

(Siin on valik luuletusi. Mõnusat lugemist suve lõpu õhtutes-
se!)

Tuleb, tuleb...kevad

Kevad
kui otsustad ikkagi tulla
siis oota veidi
ära torma sisse nagu talv
ole viisakas
koputa ja lase seesolija välja

võta asja rahulikult
me kõik teame
et oled krooniline hilineja
ning
et igal aastal sa tood uusi vabandusi

sellest pole midagi
lihtsalt
kui tuled
tule naiselikult
kübar peas ja kultuuriajakiri käes

peatu esimeses varajases välikohvikus
joo üks kohv ja mõtle
kas selle asemel
et kiirustada ja tormata
ei peaks varem sättima hakkama?
sest mõtteid oli sul aega koguda terve sügis ja ka talv...

Enam ei kisa üksilduses

Üksilduses
kurbus kondab
otsib seltsilist

rõõmsameelset ja rahulikku
iseloomu

kes liigselt ei räägiks
ega tunneks valu
kui seda pole...

laulaks vannitoas
ega teeks maha võõraid
kes mööda tänavat kõnnivad

ei ütleks kunagi valjusti välja mõtteid
mida hetkel mõtleb

ei süütaks suitsu toas
kus magavad su imearmsad roosad unistused

ei kisaks asjata
kui on juhtunud õnnetus
aga
kes kuulaks vaikuses
kuidas hinged hingaksid
ja tunneks mõnu hämarast toanurgast

tõuseks
hommikul enne päikest
teeks kaks tassi auravat ning karget kohvi
ja mõned võileivad

vaataks päeva esimest looduseimet
lohutaks
kui kurvad mälestused meelde tulevad

oleks kõige ideaalsem iseloom
unistuste vääriline

mida täita ei suuda keegi

lihtsalt astuks vaikuses vastu igatsusele...
(25.03.2011)

Päike - mu armas lelu

Pimedal ööl

kuupaistel
peesitan

võtan päikest
kes lebab mu kõrval
voodis

mõtlen
kas tohin rikkuda
maailma tasakaalu
ainult enda ihade rahuldamiseks
aga ei hooli

päike tõstab mässu
hakkab tormama

vaene maailm
vaene inimkond

õnneks
mina lahkun
järgmise lennuga
kuule...
(03.05.2011)

(Katariina)

Skalpelli all on Friizu

Vahel oleks tõesti hea olla mõtetelugeja: mõista, millest sooviksid temaga rääkida kõik need kui-mitu tuhat pogenisti, kes praegu siin, üle mu õla meie jutuajamist jälgivad. Mis teha! Täna tuleb teil leppida minu uudishimu ja rikutuse piiridega.

Sõrmitsen omamisi läbi mõned jutu-hakatuse traditsioonid:

* võiksime rääkida sellest, et kus-kunas ja miks me esimest korda trehvasime (oot - missugune see neist mitmest-setmest pundi-läbust see esimene oligi!?)

* kus ja kuidas seesinane poisslaps ilmavalgust nägi ja põnnitempe tegi (oh, hoidkem ometi mingisugune rõõm ka kirjanoduslikele postuuma-kirjameestele!)

* millest sai alguse see loomepisik (pista ise taguots sipelgapesa - ja pärast ütle, milline neist selle esimese paugu ära pani!)

Mis teha - tundub, et traditsioonide tee on libe ja lihtsameelne.*

Kui me nüüd kenasti siin juttu juba puhume, siis mis Sinu kannus/ kruusis /pokaalis oleks?

Minu pokaalis oleks mõni hea punane ehk valge vein, ma olen üsna suur veini-nautleja. Öhtul pokaal/ kaks head veini ja mõni väärtfilm on üsna sagedane viis, kuidas ennast "välja lülitan".

Mis värk Sul nende nimedega on? kas pigem Friizu? Frizuurikas? Pegasus? - või - vahet pole?

Paljud sõbrad kutsuvad mind ka päriselus Friizuks, see on lühend Frizuurikast. Pegasus on lihtsalt üks paljudest Poogna nimedest/ kontodest, mis mul läbi aastate olnud on.

Kas Sina mäletad, kust tuli nimi - POOGEN?

Algselt pidi nimeks saama üldse SAHTEL, selle nime all valmis esimene versioon. Sahtel.ee netiaadress oli aga juba võetud, seega vajasime midagi sarnast, lihtsat ja meelde jäävat ja kirjanduse (loominguga) seotut. Nime "poogen" pakkus algselt välja üks minu ja Madise ühine tuttav, kes pole kuidagi Poognaga seotud ja kellel pole kunagi Poognas kasutajat olnud :). Nimi meeldis meile hästi just selle mitmetähenduslikkuse poolest ja läks kümnesse, - asja otsustas, et ka poogen.ee domeen oli vaba!

Mis on see, mis Sind liikuma paneb? (Teiste sõnadega: mis on see, mis Friizu püüdmiseks löksu sisse tuleks panna?)

Motivatsiooni teemal on youtubes üks väga lahe animeeritud loeng "RSA Animate - Drive: The surprising truth about what motivates us" e. Üllatav tõde sellest, mis meid tegelikult motiveerib <http://www.youtube.com/watch?v=u6XAPnuFjJc>

Ma valetaksin, kui ma ütleks, et raha ei ole minu jaoks mingi motivaator, oma igapäevast palgatööd teen ma ikka

selleks, et ise ära elada ja peret üleval pidada, teisalt ei ole raha loomulikult ainus motivaator ja kindlasti ei saa raha siduda inspiratsiooniga.

Läbi aastate olen ma kaasa löönud mitmes mittetuluslikus projektis, minu "lõksupüüdmine" on tegelikult lihtne, - asi peab olema minu jaoks huvitav (erialane väljakutse), asjal peab olema eesmärk (ma pean uskuma, et sellest tööst on kellelegi tõesti kasu), inimesed, kellega ma koos töötan, peavad sobima (olema hingega asja juures). Sellistest projektidest on kasu ka mulle endale: saan uusi tutvusi, lihvin erialaseid oskusi, mainimata ei saa jätta ka eneseteostust.

Ma usun, et kõik, mis me teeme, kipub kuidagi ringiga elus tagasi tulema, nii head kui halvad asjad. Hetkel tuleb meelde soe tunne südames, mille jättis "Teeme Ära Talgupäevad 2010" kommunikatsiooni-meeskonnas kaasa löömine, aga neid asju on aastatega päris palju kogunenud. Poogna projekt oli üks esimesi ja tollel ajal oli liikumapanev jõud vajadus eneseteostuseks. Me olime noored ja särtsu täis, tahtsime lihtsalt midagi lähedat teha, tõestada vast eelkõige iseendale, et saame ühe netipõhise kommuuni loomisega hakkama.

Tagasi vaadates oli see tore aeg, ega asjast poleks asja saanud, kui me ise poleks selle tegemist nautinud ja vabalt võtnud.

Enamus ideid ja Poogna toimimismehhanism sündisid spontaanselt, töö käigus ja eks me ka ise õppisime koos Poogna-ga.

Humoorikas moment on seegi, et ei mina ega Madis teadnud tollal kirjutamisest suurt midagi, alles siis, kui Bix saidiga liitus, oli meeskonnas keegi, kellel ka kirjanduslikku taipu oli...

Poognaga alustades polnud meil erilist ettekujutust, mis sellest täpselt tuleb ja kui keegi tänagi küsib, et mis see Poogen siis täpselt on, ega ei oska üheselt vastata. Tänu sõprus-kondade tekkele ja üritustele on asi ammu raamidest, mis ümbritsevad lihtsat veebilehte, välja kasvanud.

Minu jaoks on sõnal POOGEN veidi nostalgiline alatoon.

Kas on olemas mõni raamat, mille üle ja ümber Sa oleksid nõus öö sirgeks vaidlema? Või mäletad Sa viimast korda, kui seda tegid?

Sellist raamatut, mis oleks minu jaoks "Piibel", mul ei ole, aga olen üpris vaidlushimuline tüüp, kui vaid leian kellegi, kellega on huvitav diskuteerida. Seda kõnekäändu, et vaidlustes sünnib tõde, ma ei usu, aga uusi huvitavaid mõtteid sünnib vaidlustes kindlasti. Sageli vastandan ennast mingile seisukohale lihtsalt mängulustist, et näha, kuidas vastaspool oma positsiooni kaitseb, mõnikord võin sisimas juba algusest peale temaga nõus olla. Keskkooli ajal olin gümnaasiumi väitlustiimis ja ju sealt jäi midagi külge.

Raamatute üle diskuteerimisest mäletan kunagi ülikooli ajast, kui ühe sõbraga rääkisime öö läbi Martin Eden'ist ja lahkasime nimitegelase karakterit.

Kafka on samuti üks kirjanik, kelle looming on minumeest fantastiline ja inspireeriv.

Lugemisest üldisemalt: olen kõigesõoja ja loen niipalju kui võimalik, mingil põhjusel on näiteks vene klassika läbi aastate olnud mu eriline lemmik (Tšehhov, Dostojevski, Bulgakov...).

Kõiki oma lemmikirjanikke ja raamatuid ma üles lugema ei hakka, loetelu saaks liiga pikk ja kindlasti unustaksin mõne.

Jutusta mõnest oma vallatumast (lõbusamast, hirmsamast...) seiklusest!

Enamus lõbusatest, vallatutest, samuti hirmsatest asjadest on ikka juhtunud kas reisil olles või pöörastel ülikooliaastatel, nendest viimastest ma ei räägi.

Reisiseiklustest torkab esimesena pähe järgmine lugu.

Olin mõned aastad tagasi Kairos Giza püramiidi uudistamas. Kõrval oli üks šeik oma kaamelikarjaga ja seal sai siis kaameli selga ronida ja püramiidi taustal pilti teha.

Minul oli tahtmine kaameliga veidi ringi sõita, niisiis viskasin poisile, kes ühel loomal suistest kinni hoidis, 10 dollarit ja paki suitsu. Eeldasin, et ta talutab mind ratsa ümber püramiidi. Poiss sai asjast veidi omamoodi aru, laskis suistest lahsti, astus kaameli taha ja andis loomale paraja laksu. Seepeale

tegi kaamel imelikku häält (kaameli häälightsust ei oskagi kirjeldada) ja sööstis nagu nool galoppi lastes otse kõrbesse.

Mina muidugi hüplesin eluka seljas nagu kaltsunukk ja mul ei olnud õrna aimugi, kuidas seda looma juhtida, kujutan ette, et see oli supertobe vaatepilt. Mul oli kõvasti tegemist enda kinnihoidmisega, niisiis suutsin looma ringi keerata alles siis, kui ta ise suvatses galopeerimise lõpetada ja sammuma hakkas.

Kui ma veerand tunni pärast kaameliga naasin, läbikõpitud, aga vapper nägu peas, nägin kuidas kaamelipoiss sai oma ülemuselt kõva peapesu. Nii või naa, - mina sain 10 dollari ja paki sigarettide eest elamuse kogu eluks.

Millised on Su suhted kummituste... ja üldse "teise poole" tegelastega?

Vist päris head, - see tähendab, et mind ei kummitata.

Veidi tõsisemalt, siis jah, mul on mingi teema unenäudega. Oli üks periood elus, kus olin asjast tõsiselt huvitatud ja püüdsin selgeks teha, mida mu unenäod tähendavad. Jah, ma usun teispoolsusse, aga samas olen ülimalt skeptiline "New age" kirjanduse suhtes, mis seda teemat käsitleb ja produtseerib bestsellereid.

Paljudele on sellest saanud omamoodi religioon või religiooni aseaine ja müüdaval on kommertsimaitse juures. Ma ei arva, et selle tulemusena otseselt midagi hullu juhtuks, lihtsalt kahju on näha, et toimub inimeste lollitamine. Inimesed otsivad vastuseid eksistentsiaalsetele küsimustele ja igasugused unenägede seletajad, eneseabi-õpikud jne on lihtne (aga mulle tundub, et ebaõige) tee.

Kas üksi olemine on Sinu jaoks rõõm või karistus? Kuidas Sa kirjeldaksid ennast selles olukorras?

Minu jaoks on üksindusel kaks tahku: õnnelik ja õnnetu üksiolemine.

Õnnelik üksindus lubab endasse süüvida, mõtiskleda, settida. Kõik me tahame ja vajame vahel üksiolemist. Õnnetu üksindus viib depressioonini, see on tunne, kui oled lähedastest liiga pikalt lahus ja kukud nende elust välja. Õnnetu üksindus on tavaliselt pealesurutud, - mitte sinu vaba valik.

Mõlemad üksindused on aga inspiratsiooniallikad, ehkki

erineval moel. Rääkides üldse mingist loomeprotsessist, olgu selleks kirjutamine, maalimine või midagi muud, see protsess nõuab üksindust.

Kui Friizu oleks Eesti president, siis millega ta meid üllataks?

Friizu on apoliitiline ja ei taha olla president! Kui siiski, siis peaks olema midagi väga korrast ära, mida president parandada saaks (ei kujuta eriti ette, mis).

Hetkeolukord, kus president ei tee eriti midagi ja temast ei sõltu samuti midagi, on minu meelest täiesti ok. Eesti president võiks olla keegi ilus mees (või naine), Carmen Kass näiteks...

Milline peaks inimene olema, et ta Sinu jaoks täiesti out oleks? Milline on sõber?

Mulle ei meeldi sisutühjad ja valelikud inimesed. Enamus inimesi on minu jaoks out, mitte et enamus inimesi oleks sisutühjad või valelikud, aga ma ei lase inimesi endale kergesti ligi.

Internet on selles suhtes tore suhtluskanal, et pole vaja suhelda reaalse inimesega, kelle puudusi sa näed, vaid siiski mingite fiktsioonidega - kuvanditega, mis inimesed endist loovad. Päril elus on mul väga vähe sõpru.

Proovi visandada Poogna kõige tüütuma kirjutaja-arvustaja portree!

Minu jaoks ei ole Poognas oluline mitte niivõrd kirjutaja professionaalsus kui võrd originaalsus.

Ma naudin kirjutisi, milles on midagi originaalset, isegi kui see on halvasti kirjutatud, samas sõnamulin ilusas vormis, kus puudub iva, on tüütu.

Mängime, et Sina võtad oma südameasjaks läbi viia järgmine Poogna kokukas. Mida Sa meiega teeksid?

Ma sõidutaksin kõik sulelised ja karvased paadiga mõnele

Eesti väikesaarele või laiule ja jätaks nad nädalaks sinna piisava söögipoolise ja joogivaruga.

Minu ainsaks tingimuseks oleks see, et selle nädalaga peab igaüks kirjutama 1 lehe luulet või proosat (ühe lehe, ei rohkem ega vähem!).

See leht oleks pilet tagasi ja oleks parim, mis inimene nädalaga kirjutada suudab. Hiljem paneks loomingu Poognasse üles.

Kas Sa mõne oma kirjutise ka sabaks-lisaks lubad?

Minu kirjutatuga on nii, et ma olen suht enesekriitiline ja enamus sellest, mis ma olen kirjutanud, on hiljem jäädavalt kustutatud, mingi pisikese lõike erinevatel aastatel kirjutatust leiad aga siit (need on luulejupid, mis erinevatel põhjustel minu enda jaoks olulised on).

Ära viimistle mu riime kallis, Idee

ära viimistle mu riime
las ma naudin kauneid viive
kirjutades ainult Sulle
sõnu kauneid pillun tulle

tundes vallatust ja piire
ise tahan teha riime
las mu luule olla mina
igas sõnas oled Sina

Kuu kaalub vähem kui päike
ja maailm on päris väike
ole siis õnnelik
et pähe sulle
kukkus vaid
õun!

Kaliiber

Ma longin Oma luuletuste kannul,
käed taskutes ja üles tõstet krae
Ma omaette tasakesi vannun,
ja värisevail sõrmil relva laen

Esimesest kuulist langeb tolmu
 salmike mil lombakas on riim
 Ei keegi sellest eales enam solvu,
 need sõnakillud peagi katab liiv

Ma tunnen tõusmas jahimehe kirge
 ja ühtki neist ei taha lasta peost
 Ma pole olnud ammu nõnda virge,
 või tundnud säärast rõõmu mõnest teost

Kuulõvi

Kaheksandas majas
 päike magas kuuga
 hakkama nad said
 eimillegi kui muuga -

loomupäraselt edev
 ametialaselt pädev
 tagasihoidlik vant
 peenetundlik pedant

hommikusöögiks
 algava päeva garant
 loving and elegant
 tumeroheline elephant

suurepärane mälu
 solvamist ta ei talu
 vähisabast teeb suppi
 poti lööb londiga uppi

analüüs ja kriitika
 ajupoolte poliitika

Kuulõvi

Kelle päralt on taevariik?

Kes olen mina
 ei jumala sõber
 või sugulane
 et paluda

Kes on nemad
 et neil on õigust
 mõista hukka
 Barabbas

Need seitse põlve
 ammu juba möödas
 ja pärispatt
 on kirikus

Barabbas oli mõrtsukas kelle-
 le jumala poja asemel armu
 anti 7 põlve nuheldakse piibli
 järgi vanemate patte lastele

(Frizuurikat küsitles Kamski)

Mana ja müstika – kaidiZOOM

Tahan teile täna kirjutada midagi ilusat. Te ei tunne mind ega mina teid ja ometi on meie vahel side. See koosneb soovidest ja unistustest. Ma tahan teile täna kirjutada, sest täna öösel lakkan ma olemast. Te võib-olla ei mõista seda, teie jaoks on olemast lakkamine surm. Minu jaoks pole. Hommikul mind sellisel kujul enam ei ole. Ja seepärast ma tahangi öelda, kui ilusad te olete. Ja mul on nii kahju, et meie koosveedetud aeg läbi saab.

Minus ei ole neid lõputuid tähti ja kummastavaid meteoriidisadusid. Minus pole seda kuud, millele nii väga ihkate kül-la sõita. Ja minus puudub võim, mis kõmab läbi legendide ja minus pole neid muinasjutte, mida lapsena armastasite.

Kallid unistajad, mina koosnen vaid teist. Teist endast. Nendest silmadest, mille sära pole kurbus suutnud kustutada. Hingedest, mis näitavad pimedas valgust. Mis ärkavad, kui tumedus kõige paksem on.

Täna tahan teile kirjutada midagi ilusat. Õhku, veevulinasse, taevasse, lumeväljadele, pimedusse ja valgusesse. Tahan kinkida teile kõik vikerkaared, millest olete unistanud.

Sest ma tean. Täna on see öö, mil muutun reaalsu-seks. Ja minu olemust sel viisil enam pole.

Aga teie olete endiselt olemas. Ma tahan teile öelda, et ... et ühel päeval ma naasen.

Ja olen unistus.

Tahan teile öelda, et ilma teieta poleks mind mitte kunagi olnud.

Olete ilusad.

Ühel õhtul istusin Pärnu Maarja-Magdaleena Guildis luule-õhtul, kuhu ma kergestimõjutatavana tungival kutsel publikuks sattusin.

Korraga astus lavale Tema.

Poogna kaidiZOOM.

**Ta astus lavale, istus toolile ja tegi suu lahti.
Ja siis tõusid mu ihukarvad püsti.**

*hundiks hundiks
halliks hundiks
halliks hundiks libahundiks
libahunti huntikäima
hunti hunt halli hunti
halli hunti libahunti
hunti hunti huntikäija
halli halli
halli hunti*

*

*kuuviiru palgel hõõguma silmad
hõõguma paisuma õõnsateks ulguma
võõrast ja omast
tõugatud ära
libana hulkuma laugaste vahele*

*kaetatud neetud rebitud lapitud
verele vihale teravaks ihutud
võõrast ja omast elusse raiutud
andestust paluma
hõbedatera ees
enda sees kahena
vabadust ihkama
vabadusihalust enesest kiskuma
valuga muutuma
hingetuks kraapima
sajatussõnaga rahunutust kaapima
visatud vihatud laiali pillutud
kohatu asutu meeletuks villitud
piinatult sarjama eneses varjama
varjuna maailmavahesse karjuma
ulguma itkema lõikavalt siunuma
halastust kiunuma*

*kuuviiru palgel hõõguma silmad
hõõguma paisuma õõnsateks ulguma
võõrast ja omast
tõugatud ära
libana hulkuma laugaste vahele*

*

*hundiks hundiks
halliks hundiks
halliks hundiks libahundiks
libahunti huntikäima
hunti hunti halli hunti
halli hunti libahunti
hunti hunti huntikäija
halli halli
halli hunti*

hulluks ajab halli vatti

kuuuuuuuuu!

(Libahundimana)

Ei, see polnud häbelik paberilt mahalugemine.

**Kaidi istus, silmad suletud ja lausa karjus neid sõnu
poolsosinal endast välja.**

Mana.

See see oli.

Endast rääkida, nii kohe lambist või? Ühest maailmast jääb väheks ei meeldi enda hääle kõla, ei oska nii.

Kirjutamine?

Kirjutamine on minu jaoks teine maailm. Hiljuti mõtlesingi, et see on hästi kummaline, kuidas ma oleksin justkui tõelist olemas ainult siis, kui kirjutan, aga samas pole ma sel ajal mina ise. Sest tegelased nõuavad teatavat ümberkehastumist. Ja

kui neisse juba täiesti armunud oled, siis ongi see efekt, et sõrmed tantsivad kirjutades ja on lendamise tunne. Ja kui lugu valmis saab, siis on ikka väga mõnus tunne. Mis siis, et natuke kahju, kümme järgmist lugu on ju ammuilma järjekorras. Kõditavad kõrvu ja loovad omale iseenesest taustsüsteemi.

Ja ma jõuan kirjutamise juurde alati ringiga tagasi. Isegi kui vahepeal on perioode, kus millestki muust vaimustun, või on lihtsalt see must auk ja täielik tühjus. Kõige pikemalt olin eemal neli aastat, mitte ridagi, aga kuidagi jõudsin tagasi, siis oli see õige tunne.

See langes tegelikult kokku ajaga, mil Poognasse tulin, mis süstis omakorda indu juurde. Poognas on tore see, et iga kord, kui ma mõtlen ära minemise peale, juhtub midagi ootamatut. Keegi saadab imearmsa kirja või kommenteerib keegi, kes varem märku pole andnud, et loeb.

Ja tuleb see soe ja pehme ja siidikarvane tunne.

Kaidi on läbini aus.

Ta kirjutab endast.

Ja polegi vast vahet, kas kirjutab ta lühemat, luulesar-nast; või pikemat, mõnikord üsnagi pikki jutte.

Tegelased vaatav hetke ja ennast.

Sõnad vaagivad ilma ja kaalu.

Alati on midagi, mis on äärte taga.

Ikka on midagi, milles on riba teispoolsust ja teadmatu teadmist.

Poogen?

Poognas olen 2008 sügisest. Aktiivsemalt aatast 2009.

Miks ma vahepeal üldse ära tahan minna? Siis kui väga lärmakaks muutub. Üldiselt ma provokatsioonidele ei allu, olen rahulik inimene. Aga natuke ärritab, kui keegi teine seda teeb.

Poognast rääkides, - mulle isegi meeldivad negatiivsed hinded. Vähemalt on need tulnud kas südamest või südame-täiega. Mõlemal juhul on inimene hingega asja juures olnud. Ja see on ju hea!

Mulle hiljuti öeldi, et olen oma kommentaarides otsekohene. Ise küll tähele ei pannud. Tahaks ikka öelda ausalt, aga nii et haiget ei teeks.

Sest iga kasutajanime taga on inimene ja väga paljud neist on eriliselt hellad. Iseäranis luuletajad.

Luulega on üldse kummaline lugu, sest tegelikult mina seda kirjutada ei oska. Tahaks lisaks pildile ikka lugu ka sisse põimida. Ja lõppkokkuvõtteks on tunne, nagu oleks kirjutanud kunstiliselt paigutatud jutu. Aga see olen mina ja luules üldiselt on eriline hingamine.

Kuis sünnivad Su lood?

Ja olengi ringiga tagasi kirjutamise juures.

Üldjuhul alustan ma lugu esimese lausega. See on tavaliselt sellest hetkest, mil inspiratsioon kiusama tuleb. Ja sealt alates juba olen kõikide meeltega loos sees. Käin ringi, lugu oma kombitsaid igast tegevusest läbi väänamas. Ja tuleb uus idee, mida tegevuse arendamisel või kirjeldustes ära kasutada. Kõigepealt on loo tunne ja seejärel tegevus ja lugu ise. Viimasel ajal panen üha rohkem rõhku tegelastele.

Inspiratsioon võib tulla ükskõik millest. Muusikast, mõnest raamatust, pildist, sõnast. Sellest, et valgel seinal on näha tapetud sääskede laibad või kuidas nahkhiire-küünlajalg valguses hubiseb, veeniredest bussiaknal või närtsinud gladioliõiest tänaval. Kõik on kasutusse läinud. Muidugi on kohutavalt palju asju pooleli. Kas poolikute dokumentidena või ainult endal peas ringi kappamas. Ja vahel haagivad need end mõne teise loo külge. Ja saab parem. Või halvem. Peaasi, et lugu elus oleks.

Kellele ja miks?

Ma vist kirjutun kahte liiki lugusid. Ühed on sellised kriipiva tundega ja natuke aeglasemad ja meeldejäavamad ja teised on koomilised põnevuslood. Nende viimastega on nii, et need mõjuvad väga tujutõstvalt - on lõbus kirjutada ja ma arvan, et on ka suhteliselt lahe lugeda. Kellele siis veel kirjutada, kui mitte endale ja lugejatele? Need on sellistel eriliselt masendavatel hetkedel kirjutatud. See on huvitav, kuidas kee-

gi loeb ja mõistab ja enda jaoks paika paneb.

Vahel kirjutajale sarnaselt, aga vahel hoopis teisiti. Mulle alati meeldib mõni teine vaatenurk ja vaadata, kuidas lugu ise elama hakkab. Selleks ta ju ongi. Toetab mind kui kirjutajat ja samal ajal muutub. Ise ka vaatad teisiti ja leiad enda jaokski midagi uut. Ikka maailma avardades.

Ok, ma nüüd kirjutasin jälle liiga ilukõneliselt. Aga need on need seosed. Ikka veerevad ja haaravad uusi katkeid kaasa.

Su lugudes on mana, hunte ja murdumispunkte.

Su juttudes on ulmet ja müstikat.

Ja Su enesekaemused on sügavad ja ausad.

Enese lahti kirjutamine?

See on avastamisprotsess. Nagu loodki.
Ega pärast imestan vahel ise ka, mis kirja sai.

Mingil hetkel eelmisel sügisel tekkis taas see teistsugune nägemine. Julgus tuli tagasi - minna sügavamale. Vahepeal kadus ära. Siis, kui midagi ei kirjutanud. Ja kui nüüd pikalt mõelda, siis muutus tekkis vist sellest, et olin rohkem iseendaga kahekesi. Eelmisel suvel maal ja pärast ei tahtnud sellest kogemusest enam lahti lasta.

Ma kuskil vist kirjutasin ka, et hakkasin jälle iseenast leidma. Hakkasin endast rohkem kirjutama. Naljakas, sest tegelikult tuli mulle lihtsalt meelde see, milline ma kunagi olin. Selline unistaja, eks. Enne ironiat.

Ja ma tahtsin sinna tagasi jõuda. Unistused on ilusad ja säteavad vist alati. Siiramaks muutumine mõjub hästi.

Maailm on ilus siis, kui enda oled terveks teinud.

Ja nüüd sel suvel jõudsin teetähiseni. Hetked ja tunded ja kujutluspildid, enda sisse minemised. Ja tegelikult pole ma nendega veel ühte ringigi jõudnud teha. Kui sa oled seda väge korraks tajunud, siis ei ole enam pääsu, eks?

Ma lõpetasin just ühe loo, mis ütleme ausalt, tegi väga haiget.

Võttis mult ühe elu ja andis ühe hoopis teise.

Ja seda ka otseses mõttes, sest paar nädalat, päris alguses, oli mul tunne, et ma tõesti räägingi endast. Teises ajas ja

maailmas. See läks üle, aga kõhklus on ikka alles. Elude vahetus.

Vahel jätab hingetuks.

Kuni oled järgmise loo sees.

Ja lugu on sinu sees ja armud tegelastesse ja mõttesse, mida nad kannavad. Tavaliselt on see midagi ilusat, aga vahel jälle ohtlikku.

Ja ma poleks arvanud, et ma võin kirjutamises nõnda sees olla, aga olen.

Huntidest? Küllap see on ikka see eneseotsingute teema. Olla ise, kasvõi metsikult. Ega ma ei tea. Nemad lihtsalt hüppasid sisse.

Kaidi kui reaalne inimene?

Avaldamised, esinemised, sõnadele hääle ja näo lisamine?

Mina olen eraldihoidja ja jälgija. Leida võib mind suveöödel pimedas istumas ja seebimulle puhumas. Sest peale kirjutamise armastan muusikat ja seebimulle ja üksindust.

Maisemalt rääkides käin vahelduva järjepidevuse ja eduga ülikoolis. Täpsemalt öeldes harin ennast mitmel alal ehk veel teiste sõnadega - hüpleni mitme eriala vahet, siiani pole õnnestunud paigale jääda.

Tööl käin ka, aga see pole tähtis. Sest mulle endale pole see tähtis. Ma õpin ajalugu. Sest see sobib mulle. :) Ma arvan, et üle mitme kännu (loe: eriala) koperdades jõudsin lõpuks õigeste kohta.

Avaldatud mind enda teada küll ei ole. Igatahes seni mitte. Ausalt tunnistades ajab juba mõte sellega kaasnevast tööst judinad peale.

Olen nüüd kolmel korral käinud luulet lugemas, kaks korda Pärnus ja korra Tartus. Muus mõttes esinenud pole.

Mõneti on see enda sõnade selgemaks tegemine, teisest küljest võib mõnikord ettelugemine loo lugeja jaoks mitte just ära rikkuda, aga muuta nõnda teistsuguseks, et ei ole enam nii omane. Kuulates ei tohi peast läbi käia mõtet, kuidas ise teha. Kuidas tuua sisse ootamatut pinget või tunnet esile manada. Kui lugedes on kuulajate täielik tähelepanu, siis

on tegu ühe ja sama võnkega ja see on super. Kui aga mitte, siis on natuke kurb. Luule ja tunne ise on see, mis mõju-
le peaks pääsema.

Kui küsid, kas mulle meeldib esineda, siis jah, tunnistan, meeldib. Oled päriselt oma loo sees elamisele lähemal. Vinge tunne, kui hästi välja tuleb.

Kust lugeda saab?

Poognas, blogis, 2 pikemat juttu on kättesaadavad e-raamatukogus.

Kolm aastat on sellest, mil viimati magasin.

*Pea vajub patjade vahele ning pärani silmil vaatan läbi lage-
de,
läbi katuseharja ja tähtede,
vaatan su mustaks kõrbenud maailma.*

*

Kolm aastat on möödunud sellest, mil sind viimati nägin.

Sinu maailm kõrbes mustaks.

*Ja süütasid küünlad ja põletasid südame,
ütlesid, et maailmata ei saa olla sul südant, sinu tasakaalu
kese oli rikutud.*

Ja ma vaatasin sind ega öelnud midagi.

*Vaatasin mägesid, mille tipud küündisid välgunoolteni
ja ma tundsin sinu kurbust.*

Kuidas lämbusid, kui tuli üha lähemale lahvatas.

Sinu maailm põles. Hoidsin su käest, sa ei märganud seda.

*Rääkisid, et me ehitame kõik uuesti üles. Teeme tulekindlaks,
veekindlaks,*

müürime end sisse ja hoiame maailma.

Ühes tükis.

*Sina naersid ja segasid kedervarrega viimaseid südamekel-
meid.*

*Ma nägin esimest korda, kui hele see tegelikult oli. Sinu süda.
Nii haldjalik ja helendavvalge. Võib-olla sa olidki haldjas.*

*

*Kolmkümmend kuus kuud on sellest, mil süütasid küünlad
ja põletasid südame.*

*Soovid ei jõudnudki nõnda kaugele,
vihm võttis ja kustutas ära.*

Vihm võtab alati kõik, mida ise hoida ei oska.

*

*„Maailma ei saa peidus hoida,“ sinu nukrus pani mu taas vai-
kima.*

„Siis kanname teda kaasas,“ ma ei saanud sinust loobuda.

*„Ja meie ise? Maailm kannab meid ja meie maailma? Mu kal-
lis,“*

sa ei lõpetanud oma lauset, lihtsalt vaatasid minust läbi.

Teadsin, et see pole enam kaugel. Hääbumine.

*Tundsin õhus sinu hirmu ja kõrbenud sulgede lõhna. Su süda
veel hõõgus.*

Ma ei suutnud uskuda, et see säde pidi jääma viimaseks.

*Puhusin õrnusi ja oma hingeõhku. Valendav valgus hubises
veidi tugevamalt.*

Sel hetkel armastasin sind nõnda väga.

*Tahtsin hoida su südant oma pihkude vahel, enne kui see
mustaks oleks tõmbunud.*

Tahtsin hoida sind.

Ma ei liigutanud.

Vaatasin ainult, kuidas maailm meie ümber põles.

Tahtsin seda kõike muuta olematuks, võtta tagasi.

*„Tahad sa mind muuta olematuks?“ sa küsisid harva minult
midagi nõnda otse.*

*Tavaliselt pidin mina sulle järgnema, et avastada saladused ja
leida sinu*

minevikku ja tulevikku.

*Ja siis olid su silmad minu sees ja sinu süda käeulatuse kau-
gusel.*

*

Tuhat ja üheksakümmend viis saab tänasega päevi.
Neid, mil olen ennast kartnud.
Hoian hinge kinni, kõrbenud nahk ja suled tungivad ninna,
ikka veel
ma ei mõtle!

Kell tuksub tunde.
Ma ei pea teda vaatama, tean niigi.
Kakskümmend kuus tuhat kakssada seitsekümmend üheksa.
Ma arvan, et praegu on ka just see aastaarv
sinu maailmas möödunud.
Näen endiselt valgeid kriidiväljasid
ja enese tuld.

*

„Tahad sa mind muuta olematuks?“
Ma ei raputanud kohe pead. See oli liiga valus.
Nägin kogu su elu enda silme eest läbi jooksmas. Sinu elu.
Mitte minu oma.

*

Üks viis seitse kuus seitse ja nelikümmend,
pilgu pööramine tähendaks magama jäämist.
Sinu maailmas, mille mina põletasin.

*

Minu maailm põles ja sina koos sellega.
Uues on möödunud
kolm aastat sellest, mil sind viimati nägin.
Ma ei olnud haldjas
ja sina ei olnud ei mu looja ega hävitaja,
olid vaid mu südame helendavvalge
sosistamas

....

„Sinu hing saab olema must!“

...

*Enne, kui läbisime teineteise varjud ja
süütasin küünlad ja põletasin südame.*

*Sul on külm.
Aga minul enam ei ole.*

(Ettekuulutus)

**Lugu on laul ja seesmine nägemus.
Nii manan mõttes kaasa, kui loen:**

*Vaikiv mets põleb,
põlevast tõuseb ja areneb
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

*Ring jõuab tagasi,
kiikumas, kiikumas
edasi-tagasi -
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

*Põlevast areneb, põlevast areneb
südamest tuksed, südamest tuksed
murtud südamest südametuksed
kiikumas edasi
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

*Kiikumas tantsimas naerust rõkkamas
vaatamas nägemas värskelt ja vabana
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

*Suured silmad näevad rohkem
näevad hinge sisse
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

*Varbavahes rohulibled,
miski hiilib rohu sees
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

*Miski hiilib rohu sees
lepatriinu oli see
assa-lal-lal-lal-lal-laa*

Plaksutan käsi, tantsin
 tõusen õhku, niisutan huuli, kerge kui lind
 kerge kui lind
 assa-lal-lal-lal-lal-laa
 arra-ka-arra-ka!
 Vaba-vaba-vaba
 rõõm on vaba, rõõm on vaba
 assa-lal-lal-lal-lal-laa
 arra-ka-arra-ka

assa-lal-lal-lal-lal-laa
 arra-ka-arra-ka
 See on minu laul!
 Minu tantsiv laul!

assa-lal-lal-lal-lal-laa
 arra-ka-arra-ka
 assa-lal-lal-lal-lal-laa
 arra-ka-arra-ka

(viies teetähis)

(Rattus)

Pyr, ebaharilik tõukass

Lugesin ühe vana hea Poogna-sõbra kirjutisi, mis algasid ridadega:

poedid/ on kui haruldased tõukassid
 nad on tihti haiged/ ja hoiavad omaette
 õiti on nad rahutud/ aga päevad magavad maha
 kui äratad mõnes usalduse/ toovad nad lagedale/
 peotäie krabisevaid lehti ---
 (Poogen, fragile)

... ja ma jäin mõttesse. Nii ongi! Järgmist poeeti sirvides leid-

sin eest terve hulga krabisevaid lehti. Lahkelt laotatud ja viisakalt virnas, justkui ootvel... Aga mis puutuvad siia tõukassid? Jah, see on hea küsimus. Nagu on naiselikest kassidest (oih, - nõrkusest kassilike naiste vastu!) kõnelenud Poogna autor crankyanker ("Vannilalinad")

nõnda jätkaksin ka mina: Oh, kuidas mulle meeldivad kassiliikud naisluuletajad. Kusjuures Pyr (Karoliina Kuusemaa) ei näi üldse olevat õrna poeeditõugu, lihtsalt luule on selline.

Meie kirjavahetusest saan teada, et päris alguses, kui Pyr Poognasse tuli, siis esimene kasutajanimi oli tal *tasatasa*, aga seda ma ei mäleta. See oli aastal 2009. Mingil hetkel tekkis tal aga kasutajanimi *Pyr*.

Ma mäletan seda vaimustust ja hüsteerilist õnne, et sain ta ise autoriks kinnitada (adminnirõõmud). Sest see alles oli midagi! Mäletan hästi seda tunnet, seda äratundmist ja puudutust, mis mu äkki hüplema pani. See oli üks imekaunis leid.

Miks Pyr?

"Pyr on kreeka keeles *tuli*," ütleb ta.

"Miks tuli?"

Tuli on mind lummanud nii kaua, kui ma mäletan. Ainuüksi tule pärast väärib elu elamist. Sel perioodil, kui võtsin *tasatasa* nime asemel kasutusele Pyr, kõlas peas pidevalt: "Tuld kandes iseeneses ei saa külmetuda..."

Pyr kirjutab, et enne Poognasse sattumist olid vaid vähesed tema kirjutisi lugenud ja et jagamine mõjus vabastavalt ja tagasiside julgustavalt. See tundus mulle tuttav. Pyr kirjeldab poogendamist nagu utoopilisel maastikul seiklemist (täpselt minu mõte). Ta räägib avastamisrõõmust ja

äratundmisest (ausa pogenisti sõnad).

Pyr arvab, et sai kirjutamise pisiku oma emalt. Räägib, et on veerand sajandi jooksul palju pesi vahetanud ning hetkel elutseb Taaralinnas. Aga igatseb tagasi looduse rüppe, ta ütleb: "Suurima heameelega kupataksin kogu pere ja muud loomad ka kusagile hõike kaugusesse."

Kui vaid saaksin tõmmata kokku maju/ ja kortsutada vahemaid nagu tükikese kaarti... (meenus seepeale sarnane mõte mu oma sulest)

Esimese luuletuse kirjutas Karoliina 9-aastaselt, see jutustas kolmest sõbrast, teine kandis nime "Vaikus, miks sa ei räägi minuga?" ja eks sealt läks edasi. "Paraku on mustlasliku eluviisi tõttu märkmik esmasündinutega kaduma läinud," naljatab ta.

Meenutan oma vanu armsaid luuletusi täis märkmikke ja nende minemisi, ju siis peavad mõned asjad kaduma, et saaksid tulla uued.

Miks Sa kirjutad?

Ta vastab lihtsalt:

"Kirjutamine on kuidagi nii loomulik, tekst voolab välja siis, kui tunneb vajadust, valimata aega, kohta. Ju siis on nõnda tarvis. Mis puutub inspiratsiooni, siis seda ammutan Elult."

12-aastaselt võttis ta osa Sten Roosi muinasjutuvõistlusest. Valitud jutud avaldati raamatus "Merekarbi muinasjutt" – sealt siis võib leida tema ainukese seni avaldatud loo "Seitse tuulepoega ja seitse udutütart".

Sellega piirdub tema avaldamine.

Usutlen teda veel just luule teemal.

Ta ei liigita oma kirjutisi kuhugi ning ütleb, et ei tea, kuhu mingi teeharu välja viib.

Oma luule-lemmikutest nimetab ta kohe Artur Alliksaart, kuid tunnistab, et "lummavat lugemist/ autoreid leidub palju, nii kodumaa pinnalt kui mujalt maailmast." Ja arvata on, et see nimekiri võib minna pikaks.

Millega Sa tegeled, kui parasjagu ei luuleta?

Ta vastab, et armastab häid filme, muusikat, värvidesse ja pintsli tõmmetesse kadumist, lugemist, tantsimist ja üheks lemmiktegevuseks on nüüdseks juba üheksa-aastase poisilapse kujunemise jälgimine ja selles osalemine.

Ta ütleb nii armsalt: "Avastada väikeseid asju, samme, edasiminekuid – see kannab eneses tohutult rõõmu ja jõudu, kallitega veedetud aeg on hinnalisim."

Meie elame oma väikseid elusid ja mõnikord, kui meie rõngad korra kokku on veerenud ja omaette sõõrikese teinud, näib see uskumatu imena.

Pyr/ Karoliina ütleb viimaks: "Ehk hoides olemuse avatuna ja paindlikuna saame kord suuremaks, paremaks, hääks."

Ma loodan sedasama.

Luule on hinge keel, miski, mis liigub hingest hinge. Minu hinge Pyri tuli puudutas, ehk puudutab teisigi.

~~~~~

mu linnud veel liivakellas on lukus
mu lindude lennus
mu silmad
mu suu

mu linnud veel liivakellas on lukus

lendlevad kesk kõrbe
kummardavad tuult

mu linnud veel liivakellas on lukus
mu lindude lennus
mis elab - see suur

mu linnud veel liivakellas on lukus
mu lendu kas mõista saavad kord puud
(30.09.2010)

---

*

ähmane vari vaid hulkumas ringi
(üks kahendik kurbusest kuulub sinule)

vahel nutan veel haua
leinan mõrvatut
võõrast - kel kuulus kord võim
voolata su veenides
voolata
tukslevas südames süüta

alles omana - põlgasid ära

teda enam ei ole

ähmane vari vaid hulkumas ringi

pole üdini ausat armastust
puutumatul puhast
seda siiramaist soost
sündides sinule
suri su tahte läbi
maetuks sai su meelte poolt
elusalt

kas sa siis ei teagi, et üks kahendik mu kurbusest
kuulub sinule
keelates enesel näha
võitsid teadmatuse

kannan eneses laipa ja kurbust kahe eest

ometigi piisab vaid olnu hämarast varjust

uinume
rahus
käsikäes
koos

ja sa ei mõistagi kaotatu ulatust
armastus ei võrdu Armastus

teaksid
aga
valisid midagi muud
(08.03.2011)

*

Armastan Sind Kaugelt Mitte Salaja
tänavatel tuvid
lendlevad
laskuvad
mu meelte muusika rütmis

sinu akordides ma ei ole üksi

andunud sulamisse
süsteemi
tema väliselt
keerled mu sees

jäljed ihul lõõmavad endiselt

hinge toidad eemalt
raas raasu haaval

sõrmi vean
üle roheline sein

igatsuses ihu

pelgan oled kordumatu
(30.08.2009)

****

Vaikides

kõnelesime Jumalast
keda meil kummalgi pole

Vaikides

Armastusest

mida me mõlemad pisut pelgame

vaikides

vajadusest
vaikuse järele
(15.01.2010)

(Katariina)

Keelekoobastaja: Kaif, mis koobastatud keelde

Mida tahaksid enda loomingu juurde öelda?

Ma ei ole kunagi kirjutanud otseselt lugejatele, mistõttu on mul tekstidega kas väga lihtne samastuda või siis üldse mitte. Arvan, et kirjapandut ei tohiks võtta väga tõsiselt, pigem kui inimlikku kulgemist või siis kellegi teise lavastust, kus sinu roll muutub kurvast kentsakaks.

Mis on Sinu jaoks oluline, mida lugejaga jagada tahaksid?

Täiesti okei on olla haavatav ja tugev samaaegselt. Löögid ei ole kunagi ühesugused.

Miks Sa ei suuda hoiduda kirjutamast?

Kirjutamine tähendab minu jaoks ausust, eelkõige iseendaga. Ei tahaks ju endast kaugeneda.

Siinkohal ma ei välista loodava maski olemasolu, pigem tootsin välja valikud ja minad - nende tundmaõppimise.

Kuidas tulevane kirjapanek Sinu juurde tuleb?

Hobuse seljas, komistab-kukub, ronib sadulasse tagasi. Hobune ei ole kunagi valge.

Milline oleks Sinu soov muusale?

Vanakreeka mütoloogiasse uskusin ma juba enne kooli. Pild ved võtsid sageli Hephaistose või Athena kuju. Jätkuvalt oleks tore, kui sooja ja niiske õhu front kohtuks külma õhumassiga.

Millise küsimuse esitaksid lugejatele?

Inglise filosoof Thomas Hobbes seletab sõdade puhkemist tungiga kaitsta enese rahu – tema arvates peab iga inimene taotlema rahu ning säilitama seda; kui see aga ei õnnestu, siis kaitsma end sõjas kõigi võimalike vahenditega. Vastupidiselt Immanuel Kantile, kes ühes oma artiklis väidab, et püsivad sõjaväed peavad ajapikku lakkama olemast, kuna need soodustavad võidurelvastumist, leiab Hobbes eskalatsiooni olevat enesekaitsekihust tulenevalt paratamatu – praegused vahendid tulevaste eesmärkide tarvis. Kummaga nõustute Teie?

Toimetaja autori kohta:

Keelekoobastaja andis mulle teoste valikuks ja kommenteerimiseks vabad käed. Koos sellega saabus inspiratsioon ja improvisatsioon. Vaba nagu värss. Jutt tuleb lühike.

Autori proosaluule aheraineta pikkade tekstide read on paisatud kujundite põime. Sealt pudeneb nii skulpturaalset graafikat kui arhitektuurseid konstruktsioone. Kiiver pähe!

Kuid ärge unustage vabaks jätta nii nina kui nahka – puudutuste ja puudutuseni viiva lõhna jaoks.
Mmm.

Toimetaja pühendus autorile:

On andestamatu teha tööd ja tööd nagu tööd mingit harjumuse asja kõrvale hoides

kutsumuse kämblast mis Sinu kutsikakaela kuidagi

näppu ei saa.
 Samas on olemas kellakuuesed ajad Taaralinnas ning valvamaata kuningad.
 Kaif, mis koobastatud keelde.

Keelekoobastaja luuletused

***

debüütpühenduse
 esimene veri
 huultel
 nagu linadel laiali

luuletajate kokkupõrge
 kelle juukseid olen hoidnud
 kukkumast õlgadele
 liberaalseks ideoloogiaks
 hoian nüüd hübimatut
 kui loomupärast
 vägivallategu iseendale

lembesõda
 hoian

suveräänseks veristamatult

Hullumeelsus kaasneb maaga nagu atmosfäär

Hullumeelsus kaasneb maaga nagu atmosfäär
 sina mind mina teda kopsud meid
 üksainus sirutus
 alluda ja põgeneda .. aju aju poole
 siin pilvelõhkujate metsas ussisõnad levivad nagu wifi
 ALATI on midagi ära teha
 sina mulle mina talle süda leivale

hirmu
 iseenda mõttetust
 kastaneid .. võib korjata
 manipuleerida armastusega .. võib
 tahad vaatad silma

tahad lööd silmadega makku
tänavatviisi häbi
hääliitsusi
lehti keerutab ikka

kutsuv ja purustav Selguse Mõttes
tähendab revolutsiooni -
olen optimistlik ja panen öösärgi selga .. aga uni ei tule
veeuputus ei tule
sina ei tule
aga metsarahvast saavad kristlased
kelle urumeelsus ei hääbu
vaid kaasneb maaga
nagu viimane-olekki - võimsalt ja sõgedalt

***

Kell kuus hommikul
sajab Taaralinnas liblikasulgi
tahaksin öelda sulle midagi ilusat
või mängida ripsmetega
su nina peal nii
et sinu kõdinaeratuses
nurruksid kirsid
tähti ei liimigi sõnadeks
vaid kurisen sooja hingeõhku
vastu su pehmet lõuaalust
vedades õhetusraamid
ümber äsja keenud mandariinitee
tunnen ennast
planeedi ainukese oravana
kes on armunud siili
nende vahel on linn nagu talveuni
sellegipoolest
lõhnab hooaeg kustumatult
pool talvest
on koos juba armastatud

Sinu kõrval ei tule uni

Sina olid väsinud ja mina ei tahtnud üksi olla
uni ei tulnud
kodus ei oodanud keegi ning
juba sa nohisesid kõrval
kui padja seest hakkas torkima hirm
hirm et mis sellest kõigest siis saab
ärkamata
peitsid mu vahused sõrmed oma juuksepadrikusse
ei söönud huuli ega sosinaid
vaid naeratasid läbi une otsekui linad oleks higised
ühetoalise asemel äärelinnamaja ja Tallinnast saanud Tartu
hirm põles hommikuks
naeratus kustus vihmaks
ja lõikavas tuules hulvasid kodu poole üksikud kannad

uni ei tulnud

meenub
kui ütlesid et kõik sügised on
jah eks nad olegi
kordumatult siiljad nagu kaks päeva tagasi raseeritud sääred
mitte kunagi ei torgi samamoodi
esimene lumi
esimene suudlus
esimene tühjus pärast esimest koosolemist
esimene kord kui ei saagi päris täpselt aru
mis see on
mis alatasa riivates tundub ühteviisi kare
peidan sääred hommikumantli saba sisse ja mõtlen
küll ma järgmine kord epileerin

küll ma järgmine kord kirjutän luuletuse
ilusast biseksuaalsest naisluuletajast
keda tahaks kohata noh nii nagu sina ja tema .. või tead las ta
jääb

Kihhote

Palved kui põlved
tugevasti
surutud
avatud huulte vastu

randmetest
tilgub kirikuid

vaid pooljumala
valguses on näha
kehale veetud
pühakirja meelelisus

hoolimata
ilusate ilmade hirmust
mu põsesarnade
süütus
on teel olemise usku

võimalik
et ainult sina tead
kui väga
mulle meeldib mängida
lõhnadega

nagu hommikud

nad tulevad ilmale õhtul

Kas sa tuleksid minuga kuningaid valvama ka siis

kui
kõik maailma monarhiad on langenud
blokid lagunened
organisatsioonid unustatud
ja ainsad kes konsolideeruvad oleme meie sinuga

kaheksa klaasi veini mulle ja rongivile sinust läbi

et kirjutada kirgiisi keeles paberile
Ma igatsen sind
kui sa joonistad mu puusakondid piparmündi lehtedele
või kui sa valad mulle rõdu ... taeva all
kus pole ainsatki tähte
nagu seal filmis mis rääkis elust pärast vabasurma

kui hetkel valitsebki pakkimisperiood
ja narmendama rebitud musta pesu koht on põranda peal laokil

Kas sa tuleksid minuga kuningaid valvama ka siis
kui minu deklameerimine ei lähegi paremaks
aga ma sellegi poolest kannan oma tekste ette
kuni
kõige viimane kuulaja lahkub aplodeerides iseendale
et pidas niigi kaua vastu
kujutades mind ette ennast rahuldamas
tumedatel siidist linadel
kus vähesed teised on tulnud minuga toime
- loendamatud sõrmed
mis on sõrmitsenud mu kõveras ihu ... ei lähe enam sirgeks
ja sina tahad enesetõestusliku revolutsiooniga
näppida mind nautima sind
Esimese Verega
mis on segatud su püüdluste üheseemnelistega

(ülemeelik ja ainevahetust kiirendav sidrunimahlane naeruveldelik)

kas sa tuleksid minuga kuningaid valvama ka siis
kui ma muigan su kuuvarjutusi meenutavate loengute peale
mil ma kopin ja peistin neid sõpradele
kes üritavad oma luhtunuid suhteid sinu sõnadega päästa
aga silbid ja pateetiline vestlus
nagu võib väita elu 24 ei rahulda mind lihtsalt ära

kas sa tuleksid minuga kuningaid valvama ka siis
kui ma loovutan sulle oma valvekorra
sest ma ise pean minema ülesehitama oma maailma
mis vajab kinnitust

et mul on olemas mu üksindus
nagu igasuguste pirukanutsakute hõbepaberist nurgakivi
kuhu on graveeritud kulgemiste autonoomia

vaid mitte täielikult ... täiuslik

kas sa tuleksid kui kroonikandjad on oravad
ja ainus mis sa tegema peaks
oleks neid märgata ennem kui mina seda teen

Räägi veel

Räägi veel mu vabameelsetele luudele
igasuguse kommertslangeva tähehuinjäu asemel
seal kus armumisest armumiseni
on kaks mandariini ja pisike krimpsus kastan
kus võõrad saavad otsa ja minu ja sinu ja
veiniga on loodud madratsilõhnaline tõmbus

räägi et see väike värviline jalgratas
keset su elutuba on provokatiivne ülekanne
ja et su naine ning lapsed ei magagi teises toas
räägi kuidas ma pole märganud et juba ammu
hingavad mu vabadus ja triikraud ühtemoodi
endastmõistetavalt madalama urinaga

räägi minuga näljases näpujälje keeles
sest looduslik on üldjuhul alati ilusam
ja kell neli hommikul pole inimesed niikuinii
päris needsamad kes nad on muidu

ega inimestel on alatasa rõhk vales kohas
kord poolkuuklappidel kord allpool vööd
räägi kuidas ainult luule on kusagil lähemal
paistes silmade ja tundidega taga
räägi minuga sest vahest on sõnadel üksi
julgest leida üles meis loomult vajalik vaikus

(Saladin)

Hetki Poognaga käidud radadelt

Alguses oli Poogen.

Olid algatajad ja virtuaalsed liitujad.

Pseudonüümid ja kirjutajanimed.

Mille taga polnud nägu või häält.

Nagu võõrad ja uudishimulikud putukad ronisid nad välja oma sahtlitest ja urgudest, loomet maskina näo ees hoides, visiitkaardina sõnu ulatades, terekäena.

Kuid siiski mõni kirjavahetus kuumemaks läks, mõni foorumis kaasamõtlejaid leidis ja teine tekstides peeglit nägi.

Ja sündisid isiklikud kontaktid.

Ja sündisid kokkusaamised.

Suuremad, mis Poognas avalikult välja hõigatud, kutsudes nimetuste taga inimesi nägema ja end päriselt kohaolevana tundma, ning väiksemad, kus mõni kontakte vahetas ja isepäi kokku sai.

Laiema haardega korraldasid ruumid ja julgustasid esinema, said eeskavad ja organiseeritusk. On käidud koos, et selgeks õppida näidendid, mida etendada heategevuslikult koos pogenistidelt kogutud mängu- ja tarbeasjade edastamisega lastekodule.

On tekitatud kokkusaamisnurgake folgipäevadel.

On korraldatud suvepäevamõõtu lõkkeõhtuid mõne pogenisti juures. Ja ilma lõkketa üksikõhtuid.

On heast tahtest ja spontaanseid kohtumisi, on etteplaneerituid ja kõrvalttoetustega.

Kokkusaamistel käimine pole kohustus, kuid alati võimalus!

Ja mõnest, mis kirjutajatele kohaselt ka kirja on pandud, tahame teile siinkohal ka aimu anda.

(Rattus)

Jälle virtsutamas

Aeg kipub kuidagi kiirelt kaduma, sest alles ju (tegelikult küll aasta eest) olime meie kotka Aimari juures, kus Aimari saarlannast kaasa Küllil ähvardas oma aiakauni purskkaevu kinni keerata, kuna me lausa mesmeriseeritult seda jõllitasime, lugupeetud perenaise esimest kutset sööma minna täielikult ignoreerides.

Ja nõnda lähebki, et 2. juulil k.a asutab seltskond pärnakaid (täpsemalt mina koos Karini ja Saimaga) end taas Virtsu poole teele. Mina kui pidevalt teiste sigarettide tõmbav, virtsu asju sööv ja laule laulev persoon, ok, aitab nüüd küll... ühesõnaga - olen otsustanud omakasupüüdliselt oma sünnipäeva sedakorda Virtsus pidada, koos Aimari lugupeetud külaliste ja kookidega. Plaan on hea.

Kihutame mööda kitsaid, kuid vahvaid asfaltteid Lääne-maa poole ja oleme kolmveerand tunniga kohal. Esimeste külalistena võtame oma valdusesse parimad varjulised kohakesed, mina maandun võrkkiike. Varsti on platsis Kamski ja Karmik koos Kristi ja Kristitütar Anna-Kaisaga. Need kaks esimest ei pühitse pikalt, vaid löövad võrkkiiigele vägeva hoo sisse. Aimari musta karva kuts Rufus, kellest ka edaspidi juttu tuleb ning toimingu käigus südamerahus kiige all magab, saab mõnusaid mükse vastu tagumikku. See teda ei morjenda, mind aga küll, sest pärast esimest kiigemõnu hakkab me-rehaigus vägisi kallale kippuma. Kargan kiigest kärmesti, näos peegeldumas muru rohelus ning minu koha hõivab var-malt Aimar.

Ei lähegi kaua, kui saabuvad Aavo ja Natali. Hakkame end sättima peatselt algavaks matkaks Puhtulaiule, mida saadab loodusteadlane Peeter Vissak. Veel kained autojuhid rooli, autodele hääled sisse - ja teele.

Imederiiki viiva värava ees saab tehtud erakorraline putukatõrje, sest iga-sugu vereimejaid leidub selles kaunis maakohas tohutul hulgal. Loodetavasti aitab see abinõu meid vähekenegi. Peeter Vissak teatab hiljem, et koht on puugi-rohkuselt Eesti kuulsamaid, mis kohe ka tõeks osutub, sest pisi-kesed saadanad ronivad juba mööda jalgu. Edaspidi uurime erilise hoolsusega oma sääri, Kristi peale selle oma taimedest kõnelevat pirakat raamatut, millest ta innukalt kohalikule floo-rale nimetusi leida püüab.

Matka alul seletab juht põhjalikult Puhtu elu-olu taga-maid: ajaloolistest tänapäevani. Mulle jääb meelde, et üks sell von Uexküllidest harrastanud sealkandis profitasemel piraat-lust. Kultuuriloost veel, et ennemuistsed kohalikud (19. sajandist) austasid oma perekonnatuttav Schillerit mälestusmärgi-ga, mis on taastatuna vanim poeedile pühendatud mälestus-märk maailmas.

Matkateele jäävad ca 500-aastane Puhtu tamm, mida

nähes puukallistajad pöördesse lähevad ning Puhtu mändki ei pääse lugematutest patsutustest. Tänu Peeter Vissakule saab ära määratud mitu liiki Eesti orhideesid (muuhulgas selgitab ta, mismoodi peaks täpselt välja nägema kaheleheline käärikeel). Ta räägib, et see lill levitab lõhna, mis putukaid kohale meelitab. Mina muidugi tulen asupaigast innustatuna kohe lagedale teooriaga, et ju ta seejärel neid isuga sööb. Teadlane vaatab mulle pikalt otsa ja räägib veidi putukasööjatest taimedest. Ma soovin, et see mets neid täis oleks. Taimeniimedest kõlavad meeldejäädvalt veel imekannike ja mingit sorti angervars, aga no tõesti, - ega nad kõik meelde jää.

Kõndides jõuame kaunile rannikule, mida ääristavad veel õidepuhkemata pärnapuud. Kuidas siin küll lõhnata võib! Meie Kariniga avastame merikapsa ja hakkame seda järama, osa seltskonda on vaimustuses suurepärasest lutsu- ja muudest kividest. Kristi korjab sellise kotitäie kive, et vaene aksesuaar ähvardab põhja anda.

Edasisel teekonnal hakkavad silma tossavad lõkkejäanused ja kellegi hiiglaslik kont kivi peal. Telgid on püstitatud veidi eemale. Tasandame häält ja püüame potentsiaalsetest liha- (võibolla isegi inim-?) sööjatest märkamatuks mööda hiilida. Karmikut see ei kohuta, tema fotografeerib nii lõket kui konti, Karingi pistab enesele linnusule uljalt juustesse ning laseb end pildistada a la "ürgdaam". Uuesti metsa sisenedes teeme põike Puhtu bioloogijaama juurde ning asutame tagasiteele. Aimari manu jõuame veidi väsinuna ja näljastena - nagu õiged matkasellid kunagi.

Vahepeal on tulnud veel külalisi - Kreet, Tolmukas, Saladin ja Rattus. Aias vaatab rõõmsalt vastu Tania- Mereliilia, kelle toimekas mees juba hoolega salatikõrvast sussitab. Asutame meiegi end toimkonda, perenaine Külli kõige ees, ja nagu nõiaväel saavad valmis salatid... ning hõrgud road kantakse lauale. Jõuame süüa ja oleleda, siis tuleb peretütar Ivi-ka lagedale mänguideedega, mille põhikomponendiks on H₂O ehk vesi.

Mind ja Mereliiliat (valiku alus - mõlemal on valged püksid) pannakse kapteniteks ja me valime meeskonnad. Meie võistkonnaga liitub vabatahtlikult Rattus, kellest vastasvõistkonna saboteerimisel hiljem suurt tulu tõuseb.

Esimene mäng on süstaldega vee kandmine suurtesse plastpudelitesse, varsti avastame, et ilmselt saab sellega si-

sustatud ka meie õine aeg. Õnneks vahetab Ivika need väiksemate vastu ja lõpptulemuseks on määratlemata viik.

Seepeale laseb Rattus Kamskile süstlatäie vett kõrva ning algab väga vesine sõda, mis päädib just tuduriettesse rõivastunud Karini totaalse ülekaastmisega. Ei saa öelda, et keegi eriti kuivaks jäänud oleks, seega võetakse Ivika juhendamisel ette mäng nr 2, mille käigus tõstavad üksteise taga istuvad tegelased taldrikuga vett üle peade, ja viimane valab selle kaussi. Et siis - kes saab kiiremini kausi täis.

Loomulikult algab agar sohitegemine, mäng lõpeb nagu eelmine - ainult me oleme veel märjemad. Avastan, et minu valged püksid pole enam eriti valged, eriti tagumikust. Lõbu on laialt!

Toome autodest asjad hoovi ja sätime üles telke ning selle tegevuse käigus kasutab meie kogenematust väravaga sihtotstarbeliselt ja omakasupüüdliselt eelpool nimetatud koerlane Rufus. Ta oskab imeosavasti oma kaelarihmast välja pugeda, et saada kätte ihaldatud vabadus. Karjun oma hääle kähedaks, aga näen ainult musta saba kauguses vilksamas. Paari minuti pärast on peni aias iseseisvalt tagasi ja vaatab, kas saab jälle kellelegi tünga teha. Saab küll.

Õhtupoolik on ilus, võtame üles laulukesed vanatüdrukutest ja sõduritest ning lika-lõka ukselingist. Mannikesest õunapuu all ja vastutuse kandmisest. Jah. Paneb mõtlema...

Otsustame minna mere äärde jalutama, tee peal avas-

tame suurte päkapikkude maja ning ohtralt kauneid aedu.

Mere äärde jõudes on seal hulk tuulegeneraatoreid, Rattus vaatab neid pika pilguga ja ütleb, et mõjuvad hüpnootiseerivalt. Meie Mereliiliaga arendame teemat, et sihukesed suured ja ohtlikud elukad, mine tea veel, mis teevad, ning kui hämara saabudes tipus tuled põlema hakkavad, mis taamalt paistavad jõllitavat kui punased silmapaarid, on teemaarendus väljunud igasugustest piiridest.

Mere ääres on vaikne ja soe, üksik luikvalge (milline siis veel!) luik ujub, kaugel merel sähvatab välk. Aavo, Külli, Kamski, Rufus ja veel mõned sulistavad jalgu- ja käppipidi vees, teised on roninud hiiglasuure linnusitase kivi otsa.

Hakkame tasapisi tagasi minema.

Aimari külalislahkes, kõigi mugavustega hoovis läheb lahti aktiivne seltskonnategevus. Lauldakse, loetakse luuletusi, filosoferitakse, mängitakse Ivika ja Kristi juhendamisel mängu, aetakse nõndasama nalja- ja muud juttu. Otsustan pärast saunaskäiku poole kahe paiku magama pugeda, kuulen veel telki kostvaid luuletusi ning Kamski hõiget, et mere äärde minek!

Seejärel vaatan mingit imelikku uneräbalat, hommik ongi juba päral ja otsustan oma magamiskotist välja pugeda. Verandal tervitavad mind rõõmsa näoga Rasmus ning tema ema Ivika, Saima on ka juba ärganud ning jälgib telekast laulupidu, pererahvaski on üleval.

Läheb hommikusöögi tegemiseks, valvan putru, teised teevad salatit ja muud värki. Ööloomad muidugi põõnavad alles, aega on ju küll. Tasapisi kobivad nemadki urgudest, vabandust, telkidest, välja, särades üle näo nagu päike enne lõunases taevas. Peale hommikusööki saame torelda üllatuse osalisteks - Kreet ehk Kadri on sisse laulnud oma klaverisaa- tega plaadi, mille me Aimari värkstoas algusest lõpuni ära kuulame, vahepeal astub Kreet küll sisse ja ütleb tagasihoidlikul moel, et jätke juba järele, mille peale Kamski resoluutselt palub teda mitte segada. Peale Kreedu plaati laseb Aimar meile arvutikõlarite vahendusel omaenese meisterdatud musooni - rokivarianti "Sokikollist".

Seejärel esineb pärast pisukest harjutamist koha peal moodustatud bänd - kitarr-Rattus ja laul-Kristi, kes laulavad Kristi sõnadele ja viisile "Hoiame loodust", mis on üks ütlema- ta ilus ja hästi konteksti sobiv laul. Päev on meil musikaalne ja

samas vaimus läheb ka edasi, sest me Saladiniga proovime koba peale sevillanast, tema edasijõudnu ja mina algaja staatuses. Kahetseme, et meil pole muusikat, aga mingi koht tuleb eriti efektselt välja, mispeale keegi kommenteerib, et sarnanevat pasodoblega.

Üritan kolm korda Aimari juurest lahkuda, aga see ei taha kuidagi õnnestuda. Otsustame jääda ka lõunasöögiks ja ilmselt jääksimegi looduskaunisse Virtsu, Uue tänava sõbralikku seltskonda, kui poleks teada, et kõik toredad üritused peavad kord lõppema, et neid saaks taas korrata.

Tänan kõiki, kes olid Uuel tänaval, kus ei tunta piire (teate seda Aimari laulu ju küll)...

(Reisikiri Evelin Laanesaarelt)

